

V Bruselu dne 29.11.2017
COM(2017) 708 final

**SDĚLENÍ KOMISE EVROPSKÉMU PARLAMENTU, RADĚ A EVROPSKÉMU
HOSPODÁŘSKÉMU A SOCIÁLNÍMU VÝBORU**

**Pokyny k některým aspektům směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o
dodržování práv duševního vlastnictví**

{SWD(2017) 431 final} - {SWD(2017) 432 final}

I. ÚVOD

Práva duševního vlastnictví chrání nehmotná aktiva a umožňují tvůrcům, vynálezčům a umělcům, aby měli prospěch ze svých tvůrčích a inovativních činností. Na nehmotná aktiva připadá více než polovina hodnoty podniků a jejich význam dále roste. Ve světě, kde podniky EU v rostoucí míře soutěží inovací, kreativitou a kvalitou, je duševní vlastnictví mocným nástrojem pro zvyšování konkurenceschopnosti všech společností, včetně malých a středních podniků.

Směrnice 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví¹ (dále jen „směrnice“ nebo „směrnice IPRED“) stanoví minimální, avšak standardní soubor opatření, řízení a nápravných opatření umožňujících účinné občanskoprávní vymáhání práv duševního vlastnictví. Cílem směrnice IPRED je sblížení vnitrostátních právních systémů, tak aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany na vnitřním trhu².

Hodnocení směrnice IPRED ukázalo, že opatření, řízení a nápravná opatření, která jsou v ní stanovena, účinně přispívají k lepší ochraně práv duševního vlastnictví v celé EU a k lepšímu řešení případů porušení těchto práv před civilními soudy. Směrnice vedla k vytvoření společného právního rámce, na jehož základě se má v celé Unii používat stejný soubor nástrojů. V tomto ohledu dosáhla cíle sblížit právní systémy členských států v oblasti občanskoprávního vymáhání práv duševního vlastnictví³.

Opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v směrnici však nejsou v členských státech jednotně prováděna a používána. To je způsob tím, že jelikož směrnice stanoví minimální harmonizaci (tj. článek 2 výslovně umožňuje, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily prostředky, které jsou pro nositele práv výhodnější), neexistuje jednotný výklad jejich ustanovení a mezi vnitrostátními občanskoprávními řízeními a tradicemi v oblasti soudnictví existují rozdíly⁴. Právnímu rámci EU pro občanskoprávní vymáhání práv duševního vlastnictví by tedy mohlo prospět objasnění některých aspektů směrnice, které by umožnilo její jednotnější a účinnější výklad a používání.

Nicméně je také jasné, že i v případě správného používání směrnice IPRED je její oblast působnosti omezena na úpravu opatření, řízení a nápravných opatření, která jsou k dispozici pro občanskoprávní vymáhání práv duševního vlastnictví. Směrnice IPRED proto sama o sobě nemůže řešit všechny problémy uváděné zúčastněnými subjekty během jejího hodnocení⁵, zejména ty, které souvisejí obecněji s ochranou práv duševního vlastnictví mimo rámec soudního řízení nebo před jeho zahájením. Některé zúčastněné subjekty by například uvítaly vyjasnění nebo přezkum pravidel o omezení odpovědnosti poskytovatelů zprostředkovatelských služeb, kterou se zabývá především směrnice o elektronickém obchodu⁶. Komise vzala v potaz zpětnou vazbu od zúčastněných subjektů na toto téma,

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví, Úř. věst. L 157, 30.4.2004, s. 45–86.

² 10. bod odůvodnění směrnice IPRED.

³ Pracovní dokument útvarů Komise (CSWD) – Hodnocení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví, SWD(2017) 431.

⁴ Konkrétně z nejnovější konzultace o směrnici (výsledky jsou k dispozici na adrese <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/18661>) vyplývá, že ačkoli se většina respondentů domnívá, že stávající pravidla účinně přispívají k ochraně duševního vlastnictví a prevenci porušování práv duševního vlastnictví, má řada nositelů práv a zejména zprostředkovatelů za to, že opatření, řízení a nápravná opatření stanovená směrnicí nejsou ve všech členských státech používána stejnorodým způsobem.

⁵ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, příloha II – Souhrnná zpráva.

⁶ Články 12–15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu, Úř. věst. L 178, 17.7.2000, s. 1–16.

a i když se zavázala zachovat současný režim odpovědnosti⁷, v rámci své nedávné iniciativy rovněž podrobněji vysvětlila odpovědnost zprostředkovatelů za odhalování a odstraňování nezákonného on-line obsahu (včetně obsahu porušujícího práva duševního vlastnictví)⁸.

V tomto kontextu, a zejména na základě zpětné vazby od zúčastněných subjektů podané v rámci hodnocení směrnice IPRED, se Komise rozhodla vydat tyto pokyny, aby objasnila své názory na ustanovení směrnice, která jsou předmětem rozdílných výkladů⁹.

Toto sdělení s pokyny je součástí uceleného balíčku v oblasti duševního vlastnictví. Výzvy v oblasti vymáhání práv duševního vlastnictví, které se netýkají výkladu a používání uvedených ustanovení, a možné prostředky k řešení těchto výzev jsou představeny ve sdělení Komise „*Vyvážený systém vymáhání práv duševního vlastnictví, který odpovídá dnešním společenským výzvám*“, které je rovněž součástí zmíněného balíčku¹⁰.

Tyto pokyny jsou zaměřeny na tato ustanovení směrnice IPRED:

- oblast působnosti směrnice (články 1 a 2),
- obecná povinnost (článek 3),
- oprávnění žádat o opatření, řízení a nápravná opatření (článek 4),
- domněnka autorství nebo vlastnictví autorských práv (článek 5),
- pravidla pro získání a zajištění důkazních prostředků (články 6 a 7),
- právo na informace (článek 8),
- soudní zákazy (články 9 a 11),
- nápravná opatření (článek 10),
- výpočet náhrady škody (článek 13) a
- náklady řízení (článek 14).

Cílem těchto pokynů je usnadnit výklad a používání směrnice příslušnými soudními orgány a dalšími stranami, které se účastní prosazování práv duševního vlastnictví v řízeních před uvedenými orgány. Konkrétněji jsou tyto pokyny zaměřeny na:

- posílení efektivnosti a účinnosti rámce pro občanskoprávní vymáhání práv duševního vlastnictví (oddíl II),
- zajištění vyváženého přístupu k vymáhání práv duševního vlastnictví a na prevenci zneužívání opatření, řízení a nápravných opatření stanovených ve směrnici (oddíl III),
- zajištění účinného vymáhání práv duševního vlastnictví, mimo jiné v digitálním kontextu (oddíl IV), a
- zajištění dimenze jednotného trhu u vymáhání práv duševního vlastnictví (oddíl V).

Tyto pokyny sice zohledňují skutečnost, že jsou opatření, řízení a nápravná opatření stanovená ve směrnici dostupná všem uživatelům systémů vymáhání práv duševního vlastnictví, ale speciální pozornost věnují prostředkům, které jsou zvláště důležité pro malé a střední podniky. Zabývají se například pravidly pro výpočet náhrady škody a přiznávání nákladů řízení a prostředky, jež mají předcházet zneužívání.

Názory představené v těchto pokynech jsou založeny na rozhodnutích o předběžných otázkách, která vydal Soudní dvůr Evropské unie od přijetí směrnice, a na závěrech hodnocení směrnice IPRED, včetně veřejných konzultací, jakož i na osvědčených postupech zjištěných na vnitrostátní úrovni. Tyto pokyny tedy kombinují směrodatný právní výklad s názory Komise, které uživatelům pokynů mohou posloužit jako inspirace.

⁷ Sdělení Komise „*On-line platformy a jednotný digitální trh: Příležitosti a výzvy pro Evropu*“, COM(2016) 288.

⁸ Sdělení Komise „*Boj proti nezákonnému obsahu on-line: Zvyšování odpovědnosti on-line platform*“, COM(2017) 555.

⁹ Jak je uvedeno v pracovním dokumentu útvarů Komise – Hodnocení směrnice 2004/48/ES.

¹⁰ COM(2017) 707.

Tento dokument není právně závazný a poskytnuté pokyny nemají vliv na judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Pokyny by měly usnadnit výklad a používání směrnice IPRED, čímž také ovlivní a podpoří politiku Komise v oblasti vymáhání práva podle článku 258 SFEU.

II. ZVÝŠENÍ EFEKTIVNOSTI A ÚČINNOSTI RÁMCE PRO OBČANSKOPRÁVNÍ VYMÁHÁNÍ PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

1. Zajištění náležitého odškodnění způsobené újmy

Nepředvídatelná výše přiznaného odškodnění a nízká pravděpodobnost získání přiměřené náhrady za způsobenou škodu patřily k hlavním uváděným důvodům, proč v případech porušení práv duševního vlastnictví nositelé těchto práv neusilují o nápravu v občanskoprávním řízení¹¹. Tento aspekt má zvláštní význam pro malé a střední podniky¹².

Praxe ukazuje, že vyměření náhrady škody za porušení práv duševního vlastnictví může být složitá. Nositelé práv, soudci, právníci i veřejnost v důsledku toho požadují větší právní jasnost ohledně výpočtu náhrady škody, jakož i její spravedlivější přiznávání.

Výpočet náhrady škody

V souladu s článkem 13 odst. 1 směrnice jsou členské státy povinny příslušným soudním orgánům umožnit, aby nařídily porušovateli práv vykonávajícímu činnost, o níž věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje práva, zaplatit nositeli práv náhradu škody odpovídající skutečné újmě, kterou utrpěl v důsledku porušení práva. Jestliže porušovatel o porušení nevěděl ani rozumně nemohl vědět, mohou členské státy soudním orgánům umožnit, aby nařídily náhradu zisků nebo škod, které mohou být předem stanoveny (čl. 13 odst. 2).

Podle čl. 13 odst. 1. by měla náhrada škody odpovídat skutečné újmě utrpěné v důsledku porušení práva. Cílem je, aby byla zajištěna plná náhrada dané újmy¹³.

Pro stanovení náhrady škody stanoví směrnice dvě možnosti. Její výši mohou soudní orgány určit:

- s přihlédnutím ke všem vhodným aspektům, jako jsou nežádoucí důsledky, včetně ztráty zisku, kterou poškozený utrpěl, k neoprávněným ziskům porušovatele práv a případně i k jiným než hospodářským hlediskům, jako je morální újma způsobená nositeli práv porušovatelem (čl. 13 odst. 1 písm. a)), nebo alternativně
- ve vhodných případech stanovením paušální částky na základě takových hledisek, jako je alespoň výše licenčních poplatků nebo poplatků, které by musely být zaplacené, kdyby porušovatel práv požádal o udělení oprávnění k užívání příslušných práv duševního vlastnictví („hypotetický (licenční) poplatek“) (čl. 13 odst. 1 písm. b)).

Cílem tohoto ustanovení není zavést povinnost stanovit náhradu škody jako trest, ale umožnit odškodnění na základě objektivních kritérií s přihlédnutím k nákladům vzniklým nositeli práv, jako jsou náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele¹⁴.

¹¹ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 26–28.

¹² *Tamtéž*, s. 10. Hlavními uváděnými důvody, proč malé a střední podniky nevedou soudní spory, byly náklady na vedení sporu, nedostatek zdrojů a nepředvídatelnost výsledku.

¹³ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (pátého senátu) ze dne 17. března 2016, *Christian Liffers v. Producciones Mandarin SL, Mediaset España Comunicación SA, dříve Gestevisión Telecinco SA*, [C-99/15](#), ECLI:EU:C:2016:173, bod 25.

¹⁴ 26. bod odůvodnění směrnice IPRED.

Ze znění čl. 13 odst. 1 směrnice IPRED vyplývá, že členské státy mají zajistit, aby do jejich vnitrostátních právních předpisů byly promítnuty obě metody stanovení náhrady škody zavedené v tomto ustanovení. Například na rozdíl od čl. 13 odst. 2 se proto nejedná o dvě možnosti pro členské státy; místo toho je na navrhovateli a v konečném důsledku na příslušném soudním orgánu, aby rozhodli, která z těchto dvou alternativních metod se má pro stanovení náhrady škody v daném případě použít.

Pokud v určitém případě dojde k rozhodování mezi oběma alternativními metodami, vyplývá ze znění čl. 13 odst. 1, že použití metody paušální částky podle písmene b) uvedeného ustanovení by mělo být „vhodné“. Ve 26. bodě odůvodnění směrnice IPRED jsou jako příklad uvedeny situace, kdy by bylo určení výše skutečně způsobené škody obtížné. Bylo uváděno¹⁵, že v některých případech mohou navrhovatelé podle použitelných vnitrostátních pravidel požadovat výpočet náhrady škody touto metodou, pouze když je použití metody podle písmene a) nemožné. Takovýto výklad podle názoru Komise není v souladu se směrnicí vzhledem k tomu, že 26. bod odůvodnění uvádí pouze příklad a navíc zmiňuje případy, kdy by použití druhé metody bylo obtížné, nikoli nemožné. Místo toho by se s ohledem na 17. bod odůvodnění, na obecné požadavky podle článku 3, včetně účinnosti a přiměřenosti, jakož i na cíl umožnit odškodnění na základě objektivních kritérií mělo o tom, zda je vhodné použít metodu paušální částky, rozhodnout podle okolností každého jednotlivého případu.

Podle názoru Komise je možnost stanovit náhradu škody na základě paušální částky podle čl. 13 odst. 1 písm. b) alternativou k metodě vyžadující určení a kvantifikaci všech vhodných aspektů uvedené v čl. 13 odst. 1 písm. a), přičemž příslušné soudní orgány by v zásadě měly mít k dispozici obě metody. Tyto orgány by měly mít možnost přiznat náhradu škody stanovenou jako paušální částka podle písmene b), pokud to považují za vhodné s ohledem na okolnosti konkrétního případu, který jim byl předložen, zejména pokud je obtížné stanovit náhradu škody metodou podle písmene a).

Náhrada morální újmy

Bylo uváděno, že vypočítat náhradu škody je obtížné v případě, že existuje možnost získat odškodnění za utrpěnou morální újmu¹⁶. Náhrada morální újmy byla požadována například v případech, kdy došlo k újmě na pověsti nositele práv, k duševní tísní, k utrpení způsobenému porušením práv a tak dále¹⁷.

V tomto ohledu je čl. 13 odst. 1 písm. a) směrnice IPRED jasný, protože se v něm výslovně uvádí, že jedním z „vhodných aspektů“, ke kterým je třeba při stanovení náhrady škody metodou uvedenou v tomto ustanovení přihlídnout, mohou být i jiná než hospodářská hlediska, jako je morální újma způsobená nositeli práv porušovatelem.

Naproti tomu čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED možnost odškodnění morální újmy při stanovení náhrady škody metodou paušální částky výslovně nezmiňuje. Soudní dvůr Evropské unie ovšem uvedl¹⁸, že toto ustanovení přiznání takového odškodnění ani nevylučuje a že je ve skutečnosti nutné utrpěnou morální újmu při stanovování paušální částky zohlednit, aby bylo dosaženo cíle poskytnout plné odškodnění za skutečně utrpěnou újmu.

Strana poškozená porušením práv duševního vlastnictví, která s cílem získat odškodnění za utrpěnou újmu podá návrh na náhradu škody stanovenou metodou paušální částky podle čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED, se může domáhat nejen odškodnění majetkové újmy, ale

¹⁵ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, příloha II – Souhrnná zpráva.

¹⁶ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, s. 17 a příloha III.

¹⁷ Evropské středisko pro sledování porušování práv duševního vlastnictví, *Damages in Intellectual Property Rights*, s. 4.

¹⁸ *Liffers*, C-99/15, body 15–27.

také odškodnění morální újmy způsobené tímto porušením, a pokud svůj nárok prokáže, může jí být toto odškodnění přiznáno.

Stanovení náhrady škody jako paušální částky

V rámci hodnocení směrnice IPRED byly uváděny obtíže při stanovování náhrady škody metodou uvedenou v čl. 13 odst. 1 písm. b)¹⁹. Zejména bylo tvrzeno, že přiznání náhrady škody odpovídající pouze výši jednoho hypotetického (licenčního) poplatku nepředstavuje dostatečné odškodnění skutečně utrpěné újmy a nezajišťuje dostatečný odrazující účinek. V této souvislosti se diskutovalo o otázce, zda směrnice umožňuje přiznat náhradu škody ve výši vícenásobku hypotetického (licenčního) poplatku.

V nedávném případě²⁰ Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že pokud to umožňují použitelné vnitrostátní právní předpisy, může nositel majetkových autorských práv, jež byla porušena, od osoby, která tato práva porušila, požadovat náhradu škody, která mu byla způsobena, prostřednictvím platby dvojnásobku hypotetického (licenčního) poplatku. Soudní dvůr Evropské unie dále vysvětlil, že pouhá platba hypotetického (licenčního) poplatku v případě porušení práva duševního vlastnictví nemůže zaručit odškodnění celé skutečně utrpěné škody. To je dáno tím, že jak Soudní dvůr Evropské unie konstatoval, platba tohoto poplatku by sama o sobě nezajistila ani náhradu případných nákladů souvisejících se zjištěním a určením případných porušení práva, ani náhradu případné nemajetkové újmy, ani platbu úroků z dlužných částek²¹. V uvedeném případě se rovněž konstatuje, že použití metody paušální částky inherentně znamená, že takto stanovená náhrada škody nemusí být přímo úměrná skutečně utrpěné škodě a že požadavek na příčinnou souvislost nesmí být v tomto ohledu vykládán a používán příliš úzce²².

Na základě této judikatury dospěla Komise k závěru, že náhrada škody stanovená metodou paušální částky nemá být v žádném případě omezena pouze na výši jednoho hypotetického (licenčního) poplatku a v závislosti na konkrétním případě nepochybně může být nutné, aby šlo o vyšší částku. Zdá se také, že při stanovování náhrady škody touto metodou mají příslušné soudní orgány určitý prostor pro uvážení. V souladu s tím lze mít za to, že se metoda popsaná v čl. 13 odst. 1 písm. b) podobá zmocnění těchto orgánů, aby výši utrpěné újmy stanovily odhadem na základě dostupných informací²³.

Ustanovení čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED nebrání tomu, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily, že se nositel porušeného práva duševního vlastnictví může na porušovateli domáhat zaplacení částky odpovídající dvojnásobku hypotetického (licenčního) poplatku. Přestože čl. 13 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED toto zdvojnásobení hypotetického (licenčního) poplatku nezbytně nevyžaduje, měly by vnitrostátní právní předpisy provádějící toto ustanovení stanovit, že nositel práv může požadovat, aby náhrada škody stanovená jako paušální částka byla vypočítána nejen na základě jediné částky uvedeného hypotetického (licenčního) poplatku, ale také na základě dalších vhodných aspektů. To může zahrnovat náhradu nákladů souvisejících se zjištěním a určením možných porušení práva a náhradu případné morální újmy nebo úroky z dlužných částek.

¹⁹ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, příloha III.

²⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (pátého senátu) ze dne 25. ledna 2017, *Stowarzyszenie „Oławska Telewizja Kablowa“ w Oławie v. Stowarzyszenie Filmowców Polskich w Warszawie*, , [C-367/15](#), ECLI:EU:C:2017:36.

²¹ OTK, [C-367/15](#), bod 30. Viz též *Liffers*, [C-99/15](#), bod 18.

²² OTK, [C-367/15](#), body 26 a 32.

²³ Zmocnění, které je podobné, i když použitelné pouze za zvláštních okolností, je obsaženo v čl. 17 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži, Úř. věst. L 349, 5.12.2014, s. 1–19.

2. Stanovení jasných a účinných pravidel pro náhradu nákladů řízení

Z výsledků veřejné konzultace²⁴ vyplývá, že hlavními důvody, proč nositelé práv v případech údajného porušení práv duševního vlastnictví neusilují o nápravu v občanskoprávním řízení, jsou odměny advokátů a další náklady spojené s vedením sporu, jakož i domněnka, že pravděpodobně nezískají přiměřenou náhradu nákladů řízení a dalších výdajů. Hodnocení směrnice IPRED²⁵ ukázalo, že pravidla pro náhradu nákladů řízení se v různých částech EU liší a v některých situacích dostatečně nepokrývají celé náklady vzniklé straně úspěšné ve sporu.

Podle článku 14 směrnice má rozumné a přiměřené náklady řízení a další náklady strany úspěšné ve sporu uhradit strana, která ve sporu neuspěla, jestliže tomu nebrání spravedlnost. Zásada náhrady nákladů řízení vyjádřená v článku 14 se týká všech druhů soudních řízení, na která se směrnice vztahuje, tj. řízení o porušení práv duševního vlastnictví. Jak vysvětlil Soudní dvůr Evropské unie, zahrnuje to také například řízení o náhradě škody způsobené stranám, které byly neoprávněně podrobeny některým donucovacím opatřením podle čl. 7 odst. 4 a čl. 9 odst. 7 směrnice²⁶, jakož i řízení o prohlášení vykonatelnosti s cílem dosáhnout uznání a výkonu rozhodnutí týkajícího se prosazení práva duševního vlastnictví²⁷. Nepatří sem však řízení o prohlášení neplatnosti²⁸.

Tato obecná zásada sice vnitrostátním soudním orgánům poskytuje základ pro stanovení náhrady nákladů, ale při výpočtu skutečné výše částky, která má být přiznána, jsou tyto orgány obvykle vázány podrobnějšími vnitrostátními režimy v této oblasti. Některé z těchto režimů se netýkají specificky duševního vlastnictví, jsou založeny na režimu paušálních sazeb (limitech) nebo odkazují na vnitrostátní pravidla upravující minimální náklady na právní zastoupení nebo služby patentových zástupců. Pokud jde o výpočet a náhradu nákladů řízení a postupy, které tyto záležitosti upravují, jsou proto režimy členských států do značné míry odlišné²⁹.

Režim paušálních sazeb

V této souvislosti bylo zpochybněno, zda jsou v souladu s článkem 14 směrnice IPRED vnitrostátní režimy založené na režimu paušálních sazeb, které stanoví maximální výši nákladů, jež mohou být nahrazeny.

Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil³⁰, že právní úprava, která stanoví paušální sazby úhrady odměny advokáta, může být v zásadě ospravedlněna, zajišťuje-li, že jsou hrazeny pouze rozumné náklady. Musela by brát ohled na okolnosti, jako je například předmět sporu, jeho hodnota či činnost, kterou je nutno vykonat v zájmu obrany dotčeného práva. O takový případ se může jednat tehdy, pokud má tato právní úprava vyloučit úhradu nepřiměřených nákladů. Jedná se o náklady vzniklé z důvodu neobvykle vysokých odměn sjednaných mezi stranou, která měla ve sporu úspěch, a jejím advokátem či proto, že advokát poskytl služby, které nejsou považovány za nezbytné k vymožení dotčeného práva duševního vlastnictví.

²⁴ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 28–30.

²⁵ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, s. 20 a příloha III.

²⁶ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (prvního senátu) ze dne 16. července 2015, *Diageo Brands BV v. Simiramida-04 EOOD*, [C-681/13](#), ECLI:EU:C:2015:471.

²⁷ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ze dne 18. října 2011, *Realchemie Nederland BV v. Bayer CropScience AG*, [C-406/09](#), ECLI:EU:C:2011:668.

²⁸ *Bericap*, [C-180/11](#), body 77–82.

²⁹ Technopolis Group v konsorciu s EY a Schalast Rechtsanwälte, *Support study for the ex-post evaluation and ex-ante impact analysis of the IPR enforcement Directive*, 2017, s. 69–70.

³⁰ *UVP*, [C-57/15](#), bod 25.

Soudní dvůr Evropské unie také konstatoval³¹, že požadavek článku 14 směrnice IPRED, podle kterého strana, která ve sporu neuspěla, musí hradit „rozumné“ náklady řízení, by nemohl zdůvodňovat vnitrostátní právní úpravu provádějící toto ustanovení, která by stanovila paušální sazby podstatně nižší, než jsou průměrné sazby, které jsou skutečně placeny za služby advokátů v daném členském státě. Taková právní úprava by byla neslučitelná s čl. 3 odst. 2 směrnice IPRED, v němž se stanoví, že stanovená opatření, řízení a nápravná opatření musí být odrazující.

Článek 14 směrnice IPRED dále stanoví, že náklady řízení hrazené stranou, která ve sporu neuspěla, musí být „přiměřené“. V tomto ohledu Soudní dvůr Evropské unie shledal, že přestože z požadavků přiměřenosti nevyplývá, že by strana, která ve sporu neuspěla, musela hradit náklady vynaložené druhou stranou v celém rozsahu, tento požadavek nicméně vyžaduje, aby posledně uvedená strana měla právo minimálně na náhradu podstatné a přiměřené části rozumných nákladů, které byly vynaloženy stranou, která měla ve věci úspěch. Taková vnitrostátní právní úprava, která stanoví absolutní limit nákladů na pomoc advokáta, musí tudíž zajistit, aby tento limit odrážel skutečné sazby, které se používají v případě služeb advokáta v oblasti duševního vlastnictví. Tato právní úprava však musí také zajistit, aby strana, která neměla ve sporu úspěch, hradila přinejmenším podstatnou a přiměřenou část rozumných nákladů, které skutečně vynaložila strana, která měla ve sporu úspěch³².

Článek 14 směrnice IPRED nebrání tomu, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily pro náhradu nákladů na pomoc advokáta režim paušálních sazeb, pokud tyto sazby zajistí, aby s přihlédnutím ke zvláštním rysům daného případu byly náklady hrazené stranou, která ve sporu neuspěla, rozumné. Článek 14 však brání tomu, aby vnitrostátní právní předpisy stanovily paušální sazby natolik nízké, že by nezajistily, aby strana, která neměla ve sporu úspěch, uhradila přinejmenším podstatnou a přiměřenou část rozumných nákladů vynaložených úspěšnou stranou.

Druhy hrazených nákladů

Další rozdíly mezi členskými státy a jejich vnitrostátními právními řády se týkají druhů nákladů, na něž se vztahují vnitrostátní právní předpisy provádějící článek 14 směrnice IPRED. V praxi jsou sice soudní poplatky za zahájení řízení a další náklady řízení často plně hrazeny, ale náklady na externí znalce, odměny advokátů a dodatečné platby advokátům jsou alespoň v některých případech hrazeny jen zčásti³³.

Podle článku 14 musí porušovatel zpravidla nést veškeré finanční následky svého jednání³⁴; naopak strana úspěšná ve sporu má právo přinejmenším na náhradu podstatné a přiměřené části rozumných nákladů řízení, které skutečně vynaložila³⁵.

Konkrétněji řečeno, i když článek 14 směrnice IPRED zmiňuje „náklady řízení a další náklady strany úspěšné ve sporu“, směrnice nevymezuje, co tyto pojmy přesně znamenají. Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že pojem „náklady řízení“ zahrnuje mimo jiné odměnu advokáta³⁶. Rozhodl také, že pojem „další náklady“ se v zásadě vztahuje i na náklady vynaložené za služby technického poradenství³⁷. Soudní dvůr Evropské unie však také konstatoval, že posledně uvedený pojem je třeba vykládat striktně, a že pod „další náklady“

³¹ UVP, [C-57/15](#), body 26–27.

³² UVP, [C-57/15](#), body 29–30.

³³ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 28.

³⁴ *Realchemie*, [C-406/09](#), bod 49.

³⁵ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (pátého senátu) ze dne 28. července 2016, *United Video Properties Inc. v. Telenet NV* (UVP), [C-57/15](#), ECLI:EU:C:2016:611, bod 29.

³⁶ UVP, [C-57/15](#), bod 22.

³⁷ UVP, [C-57/15](#), bod 34.

ve smyslu článku 14 tedy spadají pouze náklady, které přímo a úzce souvisejí s dotčeným soudním řízením³⁸.

V této souvislosti Soudní dvůr Evropské unie shledal, že se nezdá, že by náklady na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele, které byly vynaloženy mimo jiné v rámci obecného sledování trhu, které provádí technický poradce, a jím prováděného zjišťování možných porušení práva duševního vlastnictví, která se týkají porušovatelů, jejichž totožnost není v takové fázi známa, vykazovaly tuto přímou a úzkou souvislost. Na druhé straně rozhodl, že pakliže jsou služby technického poradenství bez ohledu na svou povahu nezbytné k řádnému podání žaloby v konkrétním případě pro zajištění dodržování takového práva, náklady spojené s pomocí takového poradce spadají pod „další náklady“. Podle článku 14 směrnice IPRED se jedná o „další náklady“, které mají být hrazeny stranou, která ve sporu neuspěla³⁹.

Soudní dvůr Evropské unie také objasnil⁴⁰, že článek 14 směrnice IPRED brání vnitrostátním předpisům, které stanovují, že náklady na technické poradenství mohou být nahrazeny pouze v případě pochybení strany, která ve sporu neuspěla, pokud tyto náklady přímo a úzce souvisí se soudním řízením, jehož cílem je zajistit dodržování práva duševního vlastnictví.

Konečně je důležité uvést, že výše uvedené nutně neznamená, že náklady, na které se článek 14 nevztahuje, nemohou být nahrazeny. Spíše to znamená, že v příslušných případech je třeba se náhrady těchto nákladů, například nákladů na zjištění porušení práva a totožnosti porušovatele⁴¹, domáhat prostřednictvím žaloby o náhradu škody podle článku 13.

Článek 14 směrnice IPRED se vztahuje na náklady řízení, které zahrnují odměny advokátů, jakož i na další náklady přímo a úzce související s dotčeným soudním řízením. Posledně uvedené náklady zahrnují náklady na služby technického poradce, pokud jsou nezbytné k řádnému podání žaloby, která směřuje v konkrétním případě k zajištění dodržování určitého práva.

3. Důraz na porušení v obchodním měřítku

Některé prostředky stanovené ve směrnici IPRED mají být používány pouze pro porušení práv duševního vlastnictví v obchodním měřítku (čl. 6 odst. 2 a čl. 9 odst. 2) nebo se týkají nikoli porušovatelů, nýbrž jiných osob (čl. 8 odst. 1 písm. a) až c)), o kterých bylo zjištěno, že v obchodním měřítku drží zboží porušující právo nebo užívají služby porušující právo nebo v obchodním měřítku poskytují služby používané při činnostech porušujících právo⁴².

V souvislosti s právním rámcem pro vymáhání práv duševního vlastnictví vyžaduje pojem „obchodní měřítko“ používání některých rozsáhlejších nebo více omezujících opatření v případech zvláště závažného porušování práv, aby bylo zajištěno účinné řešení nejškodlivějších porušení a současně byla zajištěna přiměřenost a vyvážený přístup. Zdá se ovšem, že tento pojem je v členských státech chápán a uplatňován různým způsobem.

Pojem obchodní měřítko není ve směrnici definován. Směrnice za účelem vymezení jeho významu také výslovně neodkazuje na právní předpisy členských států. Podle ustálené judikatury platí, že s ohledem na požadavky jednotného použití unijního práva a na zásadu

³⁸ UVP, C-57/15, bod 36.

³⁹ UVP, C-57/15, body 39–40.

⁴⁰ UVP, C-57/15, bod 40.

⁴¹ Viz 26. bod odůvodnění směrnice IPRED.

⁴² Jak je uvedeno ve 14. bodě odůvodnění směrnice IPRED: „*Tím není dotčena možnost, aby členské státy použily tato opatření také ohledně jiných protiprávních jednání.*“

rovnosti by měl být tento pojem v takovýchto případech vykládán autonomním a jednotným způsobem v celé EU⁴³.

Určité vysvětlení navíc obsahuje 14. bod odůvodnění směrnice IPRED, podle kterého se tento pojem týká jednání „za účelem získání přímé nebo nepřímé hospodářské nebo obchodní výhody, což zpravidla vylučuje činy konečného spotřebitele jednajícího v dobré víře“.

Pojem komerční měřítko ve smyslu článku 61 Dohody TRIPS byl navíc důkladně posouzen ve zprávě panelu pro řešení sporů Světové obchodní organizace (dále jen „WTO“)⁴⁴. Panel posuzující tuto otázku vzal v potaz obvyklý smysl výrazů „měřítko“ a „komerční“ a shledal, že je daný pojem třeba chápat s odkazem na kvalitativní i kvantitativní aspekty a že označuje velikost či rozsah typické nebo obvyklé obchodní činnosti týkající se daného výrobku na daném trhu⁴⁵. Navzdory tomu, že v Dohodě TRIPS se tento pojem používá v poněkud jiném kontextu než ve směrnici IPRED⁴⁶ a že v právním řádu EU takovéto zprávy panelů samy o sobě nejsou závazné pro výklad aktu sekundárního práva EU, jako je směrnice IPRED, Komise tuto zprávu přesto považuje za užitečný referenční dokument⁴⁷.

Podle názoru Komise z výše uvedeného vyplývá, že by pojem obchodní měřítko používaný v různých ustanoveních směrnice IPRED neměl být chápán výlučně z kvantitativního hlediska, nýbrž by měly být vzaty v úvahu také některé kvalitativní aspekty, například otázka, zda je dotčená činnost obvykle vykonávána za účelem získání hospodářské nebo obchodní výhody.

Pojem „obchodní měřítko“ uvedený v čl. 6 odst. 2, čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 směrnice IPRED by měl být vykládán a používán se zohledněním jak kvalitativních aspektů, jako je hospodářská nebo obchodní výhoda, již mohou příslušná porušení sledovat, tak kvantitativních aspektů, jako je počet a rozsah porušení, které mají v daném případě význam.

III. ZAJIŠTĚNÍ VYVÁŽENÉHO PŘÍSTUPU K VYMAHÁNÍ PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ A PŘEDCHÁZENÍ ZNEUŽÍVÁNÍ

1. Obecná povinnost a základní práva

Obecnou povinností uvedenou ve směrnici je stanovit opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. Tato opatření, řízení a nápravná opatření mají být „spravedlivá a nestranná“ a nesmějí být „nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení“; musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující, nesmějí působit jako překážky obchodu a musí poskytovat záruky proti zneužití (čl. 3 odst. 1 a 2). Navíc je třeba takováto opatření, řízení a nápravná opatření pro každý případ určit takovým způsobem, aby bylo možné řádně zohlednit zvláštní povahu daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslnou nebo neúmyslnou povahu tohoto

⁴³ Např. rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 3. září 2014, *Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW v. Helena Vandersteen a další*, C-201/13, ECLI:EU:C:2014:2132, bod 14.

⁴⁴ Zpráva panelu WTO ze dne 26. ledna 2009, [WT/DS362/R](#), s. 75–98.

⁴⁵ [WT/DS362/R](#), bod VII, 601–603 a 635–636.

⁴⁶ Totiž v souvislosti s některými trestněprávními opatřeními, zatímco ve směrnici IPRED se tento pojem používá v souvislosti s některými občanskoprávními prostředky.

⁴⁷ V této souvislosti lze uvést, že zprávy je EU rovněž smluvní stranou Dohody TRIPS (viz 4. bod odůvodnění směrnice IPRED) a to znamená, že ustanovení této dohody jsou nedílnou součástí právního řádu EU (viz např. *Bericap*, C-180/11, bod 67), a zadruhé je také podle judikatury Soudního dvora Evropské unie důležitým aspektem pro výklad nedefinovaných výrazů používaných v aktech sekundárního práva EU, jako je směrnice IPRED, jejich obvyklý smysl (viz např. *Deckmyn*, C-201/13, bod 19).

porušení práva⁴⁸. V zájmu zajištění vyváženého používání systému občanskoprávního vymáhání práv duševního vlastnictví by proto příslušné soudní orgány při rozhodování o opatřeních, řízeních a nápravných opatřeních stanovených směrnicí IPRED obvykle měly provádět individuální posouzení.

Směrnice IPRED je založena na účtě ke všem základním lidským právům, a zejména na zásadách uznávaných Listinou základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“); jejím cílem je především zajistit plné dodržování práv duševního vlastnictví v souladu s čl. 17 odst. 2 Listiny⁴⁹. V důsledku toho musí být pravidla stanovená směrnicí vykládána a používána nejen tak, aby bylo chráněno toto konkrétní základní právo, ale také tak, aby byla plně zohledňována a dodržována i další dotčená základní práva. K těmto dalším právům mohou v různých případech patřit právo na účinnou právní ochranu a na ochranu soukromí a osobních údajů, jakož i svoboda projevu a svoboda podnikání⁵⁰. Touto otázkou se zabývá řada rozsudků Soudního dvora Evropské unie vydaných po přijetí směrnice.

Otázce vyvážení různých základních práv se Soudní dvůr Evropské unie věnoval zejména v rozsudku ve věci *Promusicae*⁵¹, když ve světle Listiny vyložil ustanovení směrnice o elektronickém obchodu, směrnice o informační společnosti⁵², směrnice IPRED a směrnice o soukromí a elektronických komunikacích⁵³. Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil, že při výkladu těchto směrnic musí dotčené vnitrostátní orgány a soudy zajistit, aby bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi různými dotčenými základními právy a aby nedocházelo k rozporu s jinými obecnými zásadami práva EU, jako je zásada přiměřenosti. V tomto konkrétním případě dospěl Soudní dvůr Evropské unie k závěru, že členské státy nemusí stanovit povinnost sdělit osobní údaje za účelem zajištění účinné ochrany autorského práva v rámci občanskoprávního řízení. Soudní dvůr Evropské unie ovšem učinil také závěr, že by při provádění výše uvedených směrnic měly členské státy tyto směrnice vykládat tak, aby byla zajištěna spravedlivá rovnováha mezi základním právem zaručujícím ochranu osobních údajů a soukromého života a základními právy na vlastnictví a na účinnou právní ochranu.

Tento přístup se dále projevil v následných rozhodnutích Soudního dvora Evropské unie⁵⁴, ve kterých byly poskytnuty další pokyny, jak dosáhnout spravedlivé rovnováhy mezi různými protichůdnými základními právy, mimo jiné při rozhodování o žádostech uplatňujících právo na informace a o vydávání soudních zákazů či příkazů⁵⁵.

I když byla tato rozhodnutí vydána ve zvláštním rámci soudních sporů týkajících se porušení autorského práva, zabývá se analýza Soudního dvora Evropské unie obecně rovnováhou mezi dotčenými základními právy. Komise se proto domnívá, že se požadavek na zajištění

⁴⁸ 17. bod odůvodnění směrnice IPRED.

⁴⁹ 32. bod odůvodnění směrnice IPRED.

⁵⁰ Viz články 47, 7, 8, 11 a 16 Listiny v tomto pořadí.

⁵¹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ze dne 29. ledna 2008, *Productores de Música de España (Promusicae) v. Telefónica de España SAU*, [C-275/06](#), ECLI: EU:C:2008:54, bod 68.

⁵² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10–19.

⁵³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací, Úř. věst. L 201, 31.7.2002, s. 37–47 (která doplňuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, Úř. věst. L 281, 23.11.1995, s. 31–50).

⁵⁴ Např. usnesení Soudního dvora Evropské unie (osmého senátu) ze dne 19. února 2009, *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH v. Tele2 Telecommunication GmbH*, [C-557/07](#), ECLI:EU:C:2009:107; rozsudek Soudního dvora Evropské unie (třetího senátu) ze dne 19. dubna 2012, *Bonnier Audio AB a další v. Perfect Communication Sweden AB*, [C-461/10](#), ECLI:EU:C:2012:219; rozsudek Soudního dvora Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 16. července 2015, *Coty Germany GmbH v. Stadtsparkasse Magdeburg*, [C-580/13](#), ECLI:EU:C:2015:485.

⁵⁵ Viz také další pojednání týkající se článku 8 směrnice IPRED o právu na informace (kapitola III) a článků 9 a 11 směrnice IPRED o soudních zákazech (kapitola IV).

spravedlivé rovnováhy mezi těmito právy s ohledem na obecnou zásadu přiměřenosti použije nejen v případech porušení autorského práva, nýbrž v případech týkajících se všech práv duševního vlastnictví spadajících do působnosti směrnice IPRED.

Ve všech případech, kdy jsou vykládána a používána ustanovení směrnice IPRED a kdy jde o různá protichůdná základní práva chráněná v právním řádu EU, je třeba zajistit spravedlivou rovnováhu mezi těmito právy s ohledem na zásadu přiměřenosti.

2. Zajištění spravedlivé rovnováhy mezi použitelnými základními právy v případě práva na informace

Dosažení spravedlivé rovnováhy mezi různými základními právy je zvláště důležité při uplatňování práva na informace uvedeného v článku 8 směrnice IPRED. Článek 8 členským státům ukládá, aby příslušným soudním orgánům umožnily nařídit, aby porušovatel nebo určité jiné osoby poskytly přesné informace o původu zboží či služeb porušujících právo, distribučních kanálech a totožnosti třetí osoby zúčastněné na porušení práva⁵⁶.

Při rozhodování o žádostech uplatňujících právo na informace podaných podle článku 8 mohou nastat situace, kdy je třeba nalézt rovnováhu mezi několika základními právy. To se může týkat zejména základních práv na ochranu vlastnictví (včetně duševního vlastnictví) a na účinnou právní ochranu na jedné straně a základních práv na ochranu soukromí a osobních údajů, jakož i svobody podnikání na straně druhé.

Každý příkaz příslušných soudních orgánů k poskytnutí informací vydaný podle článku 8 by se měl týkat pouze informací, které jsou skutečně potřebné ke zjištění původce a rozsahu porušování práv. To podle názoru Komise vyplývá z požadavku na odůvodněnou a přiměřenou žádost stanoveného v čl. 8 odst. 1 a z obecné povinnosti stanovené v článku 3 (zejména z požadavku, že každé přijaté opatření musí být spravedlivé a nestranné a nesmí být nadměrně složité nebo nákladné a že musí být poskytnuty záruky proti zneužití).

Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil⁵⁷, že právní předpisy EU, zejména čl. 8 odst. 3 směrnice IPRED vykládaný ve spojení s čl. 15 odst. 1 směrnice o soukromí a elektronických komunikacích, nebrání členským státům v tom, aby uložily povinnost zpřístupnit některým soukromým třetím stranám osobní údaje týkající se internetového provozu, aby tyto třetí strany mohly zahájit občanskoprávní řízení pro porušení autorského práva. Bylo však také shledáno, že dotčené právní předpisy EU v tomto případě ani nevyžadují, aby členské státy takovou povinnost uložily.

Soudní dvůr Evropské unie rovněž uvedl, že tyto předpisy nebrání použití vnitrostátní právní úpravy zavedené na základě článku 8 směrnice IPRED, která umožňuje, aby za účelem identifikace konkrétního účastníka nebo uživatele internetu poskytovatel internetového připojení majiteli nebo držiteli autorského práva v rámci občanskoprávního řízení sdělil totožnost účastníka, kterému byla přidělena IP adresa, která byla údajně použita při porušení uvedeného práva. Tato vnitrostátní právní úprava by však měla vnitrostátnímu soudu, jemuž byl předložen příslušný návrh, umožnit, aby poměřil v závislosti na okolnostech každého případu a s ohledem na požadavky vyplývající ze zásady proporcionality dotčené protichůdné zájmy⁵⁸.

V jiném případě Soudní dvůr Evropské unie objasnil, že čl. 8 odst. 3 písm. e) směrnice IPRED brání ustanovením vnitrostátního práva, která neomezeně a nepodmíněně umožňují bankovní instituci, aby s odvoláním na bankovní tajemství odmítla poskytnout v rámci čl. 8

⁵⁶ Viz též 21. bod odůvodnění směrnice IPRED.

⁵⁷ *Promusicae*, [C-275/06](#), body 58-59. Viz také oddíl 1 výše.

⁵⁸ *Bonnier*, [C-461/10](#), body 51-61.

odst. 1 písm. c) směrnice IPRED informace o jménu a adrese majitele účtu⁵⁹. Taková neomezená a nepodmíněná možnost odvolávat se na bankovní tajemství může závažně narušit účinný výkon základního práva duševního vlastnictví, a to ve prospěch práva osob uvedených v čl. 8 odst. 1 směrnice IPRED na ochranu osobních údajů, které se jich týkají⁶⁰.

Podle článku 8 směrnice IPRED mohou příslušné soudní orgány požadovat, aby porušovatel nebo některé jiné osoby poskytli informace o původu a distribučních sítích zboží nebo služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví. Tyto informace mohou zahrnovat osobní údaje, pokud k jejich sdělení dochází v souladu s použitelnými právními předpisy o ochraně osobních údajů a existují-li záruky zajišťující spravedlivou rovnováhu mezi různými dotčenými základními právy.

3. Předložení uvedených důkazních prostředků pod kontrolou protistrany

Podle čl. 6 odst. 1. směrnice IPRED mohou příslušné soudní orgány nařídit předložení důkazních prostředků, které jsou pod kontrolou protistrany, jestliže návrhové poskytl obvykle dostupné důkazní prostředky dostatečné na podporu svého tvrzení a při prokazování těchto tvrzení uvedl i prvně zmíněné důkazní prostředky.

V rámci hodnocení bylo zmíněno, že proces uvádění důkazních prostředků, které jsou pod kontrolou protistrany, může být v některých členských státech pro návrhatele velice zatěžující, a tedy může v praxi významně omezovat možnost získání těchto důkazních prostředků. Bylo zmiňováno, že návrhové jsou v některých případech povinni uvádět přesnou povahu, umístění, referenční čísla nebo obsah požadovaných dokumentů, přestože je zjevně obtížné, ne-li nemožné, aby takovéto informace získala osoba zvnějšku, která požadované dokumenty nemusela vidět⁶¹.

Přestože určité upřesnění je nepochybně nezbytné, vyžadování nadměrné míry podrobností zpochybňuje účinnost opatření ke zpřístupnění důkazů stanovených v čl. 6 odst. 1 a vyvolává obavy ohledně přiměřenosti požadavků stanovených na vnitrostátní úrovni. Vyvolává také otázku „spravedlivé a nestranné“ povahy takových požadavků, přičemž použití opatření stanovených ve směrnici by v důsledku toho mohlo být nadměrně složité. Tento druh podrobných vnitrostátních požadavků by proto mohl být v rozporu s čl. 6 odst. 1 vykládaným ve spojení s povinnostmi stanovenými v článku 3 směrnice.

Směrnice o náhradě škody v oblasti hospodářské soutěže⁶² je v tomto směru propracovanější. Ve svém čl. 5 odst. 2 (zpřístupnění důkazů) totiž členským státům ukládá povinnost zajistit, aby vnitrostátní soudy měly možnost nařídit zpřístupnění jednotlivých důkazů nebo relevantních kategorií důkazů vymezených co nejpřesněji a co nejúžeji na základě přiměřeně dostupných skutečností uvedených ve zdůvodnění.

Komise je toho názoru, že v případě výkladu a používání čl. 6 odst. 1 směrnice IPRED nejspíše existují důvody k uplatňování podobného přístupu. Návrhové by sice měl informace, které požaduje, v co největší míře upřesnit, ale tato povinnost by měla být vykládána v přiměřených mezích a s ohledem na zvláštní okolnosti daného případu. To podle názoru Komise znamená, že i když by měl návrhové ve své žádosti v zásadě uvést

⁵⁹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 16. července 2015, *Coty Germany GmbH v. Stadtsparkasse Magdeburg*, [C-580/13](#), bod 43.

⁶⁰ *Coty Germany*, [C-580/13](#), bod 40.

⁶¹ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 18. Viz také SEK(2010) 1589 v konečném znění, s. 9.

⁶² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži, Úř. věst. L 349, 5.12.2014, s. 1.

jednotlivé důkazy, nebrání čl. 6 odst. 1 tomu, aby v některých případech uvedl konkrétní kategorii důkazů za předpokladu, že míra upřesnění umožní protistraně určit konkrétní důkazní prostředky, které má pod kontrolou, a příslušnému soudnímu orgánu umožní rozhodnout o dané žádosti o jejich zpřístupnění.

Kromě toho existují také potíže ohledně porozumění pojmu „*důkazní prostředky, které jsou pod kontrolou protistrany*“. Konkrétně existuje určitá nejistota, pokud jde o otázku, zda by se výrazem „kontrola“ mělo rozumět pouze držení důkazních prostředků, nebo zda by měl být chápán širěji a zahrnovat i požadavek, aby protistrana provedla přiměřené vyhledání⁶³.

I když se Komise domnívá, že čl. 6 odst. 1 podle všeho neobsahuje jasný základ umožňující vyžadovat, aby některá strana za účelem jejich předložení aktivně hledala důkazní prostředky v držení třetích stran mimo svou kontrolu, podotýká, že použití slova „kontrola“ naznačuje, že se nezbytně nevyžaduje, aby příslušná strana měla důkazní prostředky skutečně v držení. Podle názoru Komise proto čl. 6 odst. 1 v odůvodněných případech může zakládat povinnost, aby určitá strana provedla důsledné vyhledání důkazních prostředků v rámci své organizace (včetně samostatných právnických osob, které ovládá), za předpokladu, že navrhovatel žádost o dotčené důkazní prostředky dostatečně odůvodnil a upřesnil, tato povinnost nejde nad rámec toho, co je přiměřené, a není nadměrně nákladná a v případě potřeby jsou poskytnuty záruky proti zneužití⁶⁴.

Každá žádost o předložení důkazních prostředků podle čl. 6 odst. 1 směrnice IPRED by měla být dostatečně odůvodněná a upřesněná a měla by se omezovat na to, co je v rámci zvláštních okolností daného případu přiměřené. Tento požadavek však nemusí vylučovat možnost, aby byla strana podrobená tomuto opatření v některých případech povinna předložit konkrétní kategorie důkazů nebo provést důsledné vyhledání důkazních prostředků v rámci své organizace.

4. Zajištění ochrany důvěrných informací

Možnost domoci se opatření uvedených v čl. 6 odst. 1 a 2, čl. 7 odst. 1 a čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice IPRED je stanovena s výhradou ochrany důvěrných informací. Toto omezení je zvláště důležité, pokud dokumenty označené za důkazy nebo informace, které může být nutné předložit, obsahují obchodní tajemství nebo jiné obchodně citlivé informace strany podrobené těmto opatřením.

Ohledně žádostí uplatňujících právo na informace podle článku 8 bylo uvedeno⁶⁵, že nositelům práv může způsobovat dodatečné problémy skutečnost, že určité druhy informací mohou v různých členských státech podléhat různým režimům důvěrnosti. To je dáno tím, že není jasné, zda informace legálně získané v jedné zemi mohou nositelé práv použít v jiné zemi, kde by se na důvěrnost těchto informací vztahovala přísnější pravidla týkající se důvěrnosti.

V zájmu přiměřenosti by žádosti o předložení důkazů podané podle článku 6, žádosti o opatření k zajištění důkazů podle článku 7 a žádosti o poskytnutí informací podle článku 8 měly být relevantní z hlediska prokázání příslušných tvrzení v rámci dotčeného soudního řízení. Ovšem i když budou mít některé informace v držení protistrany zásadní význam pro prokázání údajného porušení práv, jeho rozsahu nebo důsledků, mohou mít vzhledem ke své

⁶³ CSWD ze dne 22. prosince 2010 – Analýza uplatňování směrnice 2004/48/ES, s. 9; dokument Komise „*Shrnutí připomínek ke zprávě Komise o uplatňování směrnice 2004/48*“, červenec 2011, s. 19.

⁶⁴ Viz článek 3 směrnice IPRED.

⁶⁵ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 18–25.

zvláštní povaze v některých případech například stále tak důležitou obchodní hodnotu, že by neměly být zpřístupněny navrhovateli. Podle zpětné vazby z hodnocení může být pro soudní orgány rozhodování o těchto protichůdných zájmech obtížné, zejména v případech, kdy jsou stranami sporu konkurenti.

V této souvislosti Komise konstatuje, že uvedené články nestanoví, že takovéto důvěrné informace nelze v daném řízení použít. Místo toho stanoví, že tyto informace musí být chráněny. V některých členských státech⁶⁶ byla zavedena opatření umožňující zpřístupnění důvěrných informací pouze soudu nebo třetí straně, která je vázána zvláštními pravidly důvěrnosti. Také čl. 60 odst. 3 Dohody o Jednotném patentovém soudu⁶⁷ stanoví, že Jednotný patentový soud může dát příkaz k prohlídce objektu, kterou provede osoba jmenovaná tímto soudem. Při této prohlídce sice navrhovatel nemůže být přítomen, avšak může jej zastupovat nezávislý odborník, jehož jméno musí být uvedeno v příkazu.

Podle názoru Komise by příslušné soudní orgány měly mít v souladu s pravidly vnitrostátního práva možnost rozhodnout z vlastní iniciativy nebo na žádost účastníka řízení o vhodných prostředcích na ochranu důvěrných informací, mohou-li být tyto informace dotčeny opatřeními stanovenými v člancích 6, 7 nebo 8. I když to uvedená ustanovení výslovně nevyžadují, Komise se domnívá, že by tyto prostředky mohly v odůvodněných případech zahrnovat možnost předložit takovéto informace pouze příslušným soudním orgánům nebo nezávislé a nestranné třetí osobě, která je jmenována, aby pomáhala v rámci řízení nebo inspekcí zaměřených na popis nebo zabavení, a na kterou se vztahují patřičné povinnosti v oblasti zachování důvěrnosti. Takovéto prostředky by měly v každém případě zajistit, aby informace nebyly zpřístupněny navrhovateli, jinému účastníkovi řízení ani veřejnosti, ovšem s náležitým přihlédnutím k právu navrhovatele nebo těchto jiných účastníků na obhajobu⁶⁸.

Povinnost chránit důvěrné informace stanovená v člancích 6, 7 a 8 směrnice IPRED by měla být splněna prostřednictvím vhodných prostředků, které poskytnou nezbytné záruky. K takovýmto vhodným prostředkům může patřit předložení důvěrných informací pouze příslušným soudním orgánům nebo prohlídka objektu za účelem popisu nebo zabavení provedená pouze určitými nezávislými a nestrannými třetími osobami.

5. Význam jistot

Směrnice IPRED stanoví, že opatření k zajištění důkazů (čl. 7 odst. 2) a předběžná opatření (čl. 9 odst. 6) mohou podléhat složení dostatečné jistoty nebo odpovídající záruky navrhovatelem, aby bylo zajištěno odškodnění jakékoli újmy způsobené žalovanému. Tyto jistoty nebo záruky jsou důležitým nástrojem nejen pro případné odškodnění uvedené újmy *ex post*, ale také pro předcházení možnému zneužívání opatření stanovených ve směrnici IPRED. V tomto ohledu provádějí zvláštní povinnosti stanovené v čl. 7 odst. 2 a čl. 9 odst. 6 obecnou povinnost uvedenou v čl. 3 odst. 2, konkrétně požadavek, že opatření, řízení a nápravná opatření stanovená směrnicí musí být používána způsobem, který poskytuje záruky proti jejich zneužití.

Čl. 3 odst. 2 ovšem také stanoví, že opatření, řízení a nápravná opatření musí být účinná, přiměřená a odrazující, a podle čl. 3 odst. 1 musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně nákladná. Tím je zdůrazněno, že ačkoli je nutné předcházet zneužívání, prostředky

⁶⁶ Např. Nizozemsko.

⁶⁷ Úř. věst. C 175, 20.6.2013, s. 1.

⁶⁸ Srov. rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. února 2008, *Varec SA v. Belgický stát*, [C-450/06](#), ECLI:EU:C:2008:91, který se týká dosažení rovnováhy mezi dotčenými protichůdnými právy v rámci soudních sporů souvisejících se zadávacími řízeními.

použité za tímto účelem nesmějí být v rozporu s posledně uvedenými požadavky. To například znamená, že by jistoty, které je třeba složit kvůli vydání předběžných opatření, neměly být stanoveny v takové výši, že navrhovatelé v praxi již nebudou o daná předběžná opatření žádat. Toto je zvláště důležité pro malé a střední podniky, protože náklady na občanskoprávní řízení jsou spolu s rizikem neúspěchu ve sporu, který je spojen s povinností hradit náklady obou stran, hlavním faktorem odrazujícím od vymáhání práv duševního vlastnictví prostřednictvím občanského soudního řízení⁶⁹.

Požadavek, aby nezbytnou podmínkou vydání předběžného nebo zajišťovacího opatření podle článků 7 a 9 směrnice IPRED bylo složení dostatečné jistoty nebo rovnocenné záruky navrhovatelem, může být vhodným prostředkem pro předcházení zneužívání těchto opatření. Při určování toho, jaká jistota nebo rovnocenná záruka by se měla v daném případě považovat za dostatečnou, je třeba vzít v potaz mimo jiné hospodářskou sílu navrhovatele a možný vliv na účinnost požadovaných opatření, zejména v případě malých a středních podniků.

6. Možnosti a výhody ochranného listu

V čl. 7 odst. 1 směrnice IPRED je stanovena možnost vydat ve vhodných případech opatření k zajištění důkazů i bez slyšení protistrany (tj. *ex parte*), zejména pokud by prodlení mohlo způsobit nevratnou újmu nositeli práva nebo existuje-li prokazatelná hrozba zničení důkazů. Obdobně, jak je stanoveno v čl. 9 odst. 4 směrnice IPRED, mohou být *ex parte* vydána předběžná a zajišťovací opatření, zejména v případě, že by prodlení způsobilo nositeli práv nenapravitelnou škodu. V takovýchto případech se z důvodu naléhavosti nebo potřeby neuvědomit žalovaného předem přijímá rozhodnutí o vydání opatření jednostranně a bez předchozího oznámení a slyšení. To znamená, že žalovaný nedostane příležitost předložit argumenty na svou obranu, přestože může utrpět újmu danou možným závažným dopadem přijatého opatření.

Články 7 a 9 stanoví řadu záruk; zejména jde o skutečnost, že takovéto soudní zákazy či příkazy *ex parte* mohou být vydány pouze na základě konkrétních důvodů, musí být ihned po svém výkonu oznámeny žalovanému a podléhají soudnímu přezkumu *ex post*, při kterém může být žalovaný slyšen. Skutečností ovšem zůstává, že takováto opatření *ex parte* významně zasahují do základního práva žadatele být slyšen a hájit se před soudem, které je součástí základního práva na spravedlivý proces⁷⁰. Právo být slyšen by proto v zásadě mělo být omezeno podle těchto článků pouze při poskytnutí nezbytných záruk a v rozsahu, v jakém jsou příslušná omezení nezbytná pro zajištění práva navrhovatele na ochranu duševního vlastnictví a na účinnou právní ochranu, což jsou rovněž základní práva zaručená Listinou.

Za účelem dosažení spravedlivé rovnováhy mezi těmito protichůdnými zájmy a základními právy je v některých členských státech (Belgii, Francii, Německu, Nizozemsku a Španělsku), jakož i v článku 207 jednacího řádu Jednotného patentového soudu⁷¹ zaveden nástroj nazvaný ochranný list (*protective brief, protective letter* nebo *protective writ*). Prostřednictvím ochranného listu žalovaný, který se obává, že bude žalován pro porušení práv duševního vlastnictví (například protože od nositele práv obdržel písemné upozornění), příslušné soudní orgány předem (tj. ještě před podáním návrhu) informuje, proč je potenciální tvrzení o porušení práv podle jeho názoru nepodložené. Hlavním účelem ochranného listu je zajistit,

⁶⁹ EUIPO, Evropské středisko pro sledování porušování práv duševního vlastnictví, *Intellectual Property SME Scoreboard 2016*, 2016.

⁷⁰ Článek 47 Listiny. Viz také článek 42 Dohody TRIPS.

⁷¹ Předběžný soubor ustanovení jednacího řádu Jednotného patentového soudu (18. verze) je dostupný na: <https://www.unified-patent-court.org/documents>.

aby soudní orgány i bez výsledku žalovaného po podání návrhu na předběžný soudní zákaz získaly co nejvíce relevantních informací před tím, než o tomto návrhu rozhodnou.

Přestože není výslovně stanoven ve směrnici IPRED, lze ochranný list považovat za dobrý nástroj, který pomáhá nalézt spravedlivou a přiměřenou rovnováhu mezi různými dotčenými protichůdnými zájmy a základními právy ve vztahu k možnosti vydat opatření *ex parte* uvedená v čl. 7 odst. 1 a čl. 9 odst. 4 směrnice IPRED.

IV. ZAJIŠTĚNÍ ÚČINNÉHO VYMÁHÁNÍ PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ, MIMO JINÉ V DIGITÁLNÍM KONTEXTU

Tato kapitola je zaměřena na otázku soudních zákazů a zprostředkovatelů. Z názorů vyjádřených v rámci veřejné konzultace vyplývá, že předběžné soudní zakazy považují nositelé práv za základní nástroj na ochranu svých práv. Navíc, jak je uvedeno ve směrnici o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále jen „směrnice o informační společnosti“)⁷², pro činnost porušující právo mohou být zejména v digitálním prostředí v rostoucí míře třetími stranami využívány služby zprostředkovatelů; v mnoha případech mají takoví zprostředkovatelé nejlepší možnost ukončit takovou činnost porušující právo.

1. Soudní zakazy a odpovědnost

Směrnice IPRED stanoví dva druhy soudních zákazů. Zaprvé, podle čl. 9 odst. 1 písm. a) jsou členské státy povinny zajistit, aby nositelé práv mohli požádat o vydání soudního zakazu vůči porušovateli nebo zprostředkovateli. Cílem těchto soudních zákazů je předejít hrozícímu porušování práva nebo zakázat pokračování v porušování. Zadruhé, článek 11 ukládá členským státům povinnost zajistit, aby během řízení ve věci samé mohly příslušné soudní orgány vydat vůči porušovateli soudní zákaz dalšího porušování nebo vůči zprostředkovateli soudní zákaz s cílem nejen ukončit porušování, ale také předejít dalším porušováním⁷³.

V této souvislosti je důležité zdůraznit, že právo EU rozlišuje mezi pojmem odpovědnost a možností vydávat soudní zakazy vůči zprostředkovateli, která je stanovena v čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 směrnice IPRED⁷⁴. Soudní dvůr Evropské unie potvrdil, že se povinnost uložená členským státům článkem 11 směrnice IPRED použije „nezávisle na [...] případné vlastní odpovědnosti [zprostředkovatele]“⁷⁵.

Možnost vydat soudní zákaz vůči zprostředkovateli na základě čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 směrnice IPRED nezávisí na odpovědnosti zprostředkovatele za dotyčné (údajné) porušování práva. V důsledku toho nemohou příslušné soudní orgány vydání soudního zakazu podmiňovat splněním požadavku, aby navrhovatelé prokázali, že je zprostředkovatel byt' i nepřímo odpovědný za (údajné) porušování.

⁷² Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti, Úř. věst. L 167, 22.6.2001, s. 10–19, 59. bod odůvodnění.

⁷³ *L'Oréal v. eBay*, C-324/09, bod 131; *Scarlet Extended*, C-70/10, bod 31; *SABAM*, C-360/10, bod 29.

⁷⁴ Tato možnost – rovněž bez ohledu na odpovědnost zprostředkovatele – je stanovena také v čl. 8 odst. 3 směrnice o informační společnosti.

⁷⁵ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (velkého senátu) ze dne 12. července 2011, *L'Oréal SA a další v. eBay International AG a další*, C-324/09, ECLI:EU:C:2011:474, bod 127. Viz např. také *Tommy Hilfiger*, C-494/15, ECLI:EU:C:2016:528, bod 22. Články 12 až 14 směrnice o elektronickém obchodu konkrétně s ohledem na určité on-line zprostředkovatele stanoví, že výjimkami z odpovědnosti stanovenými v uvedených ustanoveních není dotčena možnost soudního nebo správního orgánu požadovat od nich, aby ukončili porušování práv nebo mu předešli.

2. Objasnění pojmu zprostředkovatel

Směrnice IPRED v čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 zmiňuje možnost vydávat soudní zákazy vůči „zprostředkovateli, jehož služeb využívá třetí osoba k porušování práv duševního vlastnictví“. Směrnice ovšem neupřesňuje, které hospodářské subjekty se mají pro její účely považovat za zprostředkovatele.

Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil, že hospodářský subjekt může být považován za zprostředkovatele ve smyslu těchto ustanovení, pokud poskytuje službu, jež může být jednou nebo několika dalšími osobami použita za účelem porušování jednoho nebo více práv duševního vlastnictví nebo za účelem přístupu k obsahu či zboží porušujícím tato práva⁷⁶. Může za něj být považován, aniž by bylo nutné, aby s těmito dalšími osobami tento hospodářský subjekt udržoval zvláštní (například smluvní) vztah⁷⁷.

V důsledku toho není použití čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 směrnice omezeno na určitou skupinu zprostředkovatelů, nýbrž se týká různých odvětví a zahrnuje jak off-line, tak on-line služby⁷⁸.

Soudní dvůr Evropské unie výslovně uvedl, že poskytovatelé internetových služeb⁷⁹, platformy sociálních sítí⁸⁰, on-line tržiště⁸¹ a nájemci tržnic⁸² by za skutkových okolností projednávaných případů měli být považováni za zprostředkovatele/prostředníky.

Na základě dosavadní judikatury Soudního dvora Evropské unie má Komise za to, že není důvod považovat tento seznam za taxativní, a že pod pojem zprostředkovatel podle směrnice tedy může spadat i řada dalších hospodářských subjektů poskytujících služby, jež mohou být dalšími osobami použity k porušování práv duševního vlastnictví; o tom je třeba rozhodnout v každém případě zvlášť. Podle názoru Komise mohou k těmto hospodářským subjektům v závislosti na daném případě patřit například poskytovatelé některých služeb informační společnosti, poskytovatelé poštovních a zásilkových služeb, přepravní a logistické společnosti a maloobchodníci.

Komise dále připomíná, že čl. 9 odst. 1 písm. a) a článek 11 by měly být vykládány a používány s ohledem na obecné požadavky článku 3 a na použitelná základní práva chráněná v rámci právního řádu EU. V souladu s tím lze na jedné straně požadovat, aby se tyto hospodářské subjekty, které se samy nepodílely na žádném porušování práv, účastnily procesu vymáhání práv duševního vlastnictví podle směrnice IPRED, s cílem zajistit, aby nositelé práv mohli svá práva účinně prosadit. Na druhé straně jejich účast nemusí být v daném případě odůvodněná, jestliže jsou poskytované služby z hlediska (údajného) porušování práv natolik vzdálené nebo nevýznamné, že nelze rozumně předpokládat, že dotčený hospodářský subjekt podstatně přispěje k uvedenému účinnému vymáhání; to znamená, že jeho účast by byla nepřiměřená a zbytečně zatěžující⁸³.

⁷⁶ Viz *UPC Telekabel* [C-314/12](#); rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 24. listopadu 2011.

⁷⁷ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (druhého senátu) ze dne 7. července 2016, *Tommy Hilfiger Licensing LLC a další v. DELTA CENTER a.s.*, [C-494/15](#), bod 23. Ohledně čl. 8 odst. 3 směrnice o informační společnosti viz také *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), body 34–35.

⁷⁸ Pokud jde o poskytovatele off-line a on-line služeb, viz *Tommy Hilfiger*, [C-494/15](#), bod 29.

⁷⁹ *LSG-Gesellschaft*, [C-557/07](#), bod 46. *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), body 43–46. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 24. listopadu 2011, *Scarlet Extended SA v. Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM)*, [C-70/10](#), ECLI:EU:C:2011:771, bod 30.

⁸⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (třetího senátu) ze dne 16. února 2012, *Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) v. Netlog NV*, [C-360/10](#), ECLI:EU:C:2012:85, bod 28.

⁸¹ *L'Oréal v. eBay*, [C-324/09](#), bod 131.

⁸² *Tommy Hilfiger*, [C-494/15](#), bod 28.

⁸³ Srov. 59. bod odůvodnění směrnice o informační společnosti.

Hospodářské subjekty poskytující službu, jež může být dalšími osobami použita k porušování práv duševního vlastnictví, mohou být v závislosti na skutkových okolnostech daného případu považovány za zprostředkovatele/prostředníky ve smyslu čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 směrnice IPRED, a to i bez zvláštního (například smluvního) vztahu mezi těmito dvěma stranami.

3. Zajištění vyváženého režimu pro soudní zákazy a zprostředkovatele

V souvislosti s vyvažováním práv a zájmů, které je ve vztahu k výkladu a používání režimu směrnice IPRED pro soudní zákazy a zprostředkovatele obvykle nutné, jsou vedle výše uvedeného zpravidla zvláště důležité dvě otázky, totiž rozsah vydaných soudních zákazů a filtrování.

Rozsah soudních zákazů

Rozsah soudního zákazu, který považuje za přiměřený za účelem zamezení hrozícího porušení práv nebo zastavení probíhajícího porušování, sice musí ve svém návrhu nejprve uvést navrhovatel, ale o tomto návrhu musí následně rozhodnout příslušný soudní orgán. Příslušný soudní orgán tudíž také určí, jaká (případná) opatření bude muset přijmout žalovaný. Tento soudní orgán by měl návrh posoudit s náležitým přihlédnutím k zvláštní povaze daného případu (viz 17. bod odůvodnění směrnice IPRED) a případně vydaný soudní zákaz musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a ostatními obecnými požadavky stanovenými v článku 3, jakož i s použitelnými základními právy.

Z toho vyplývá, že by příslušný soudní orgán neměl vydávat soudní zákazy, které vyžadují přijetí opatření jdoucích nad rámec toho, co je s ohledem na skutečnosti a okolnosti daného případu přiměřené a nezbytné k tomu, aby bylo zamezeno hrozící porušení práv nebo zakázáno pokračování v porušování. Je tedy třeba, aby každý vydaný soudní zákaz mohl být účinný, ale současně by měl mít minimální rozsah potřebný k dosažení tohoto cíle. Není nutné, aby opatření nařízená soudním zákazem/příkazem vedla k úplnému ukončení porušování práv duševního vlastnictví; za určitých okolností může postačovat, že toto porušování ztěžují nebo od něj skutečně odrazují⁸⁴. Současně by adresát soudního zákazu/příkazu neměl být nucen přinášet neúnosné oběti⁸⁵.

V soudním řízení týkajícím se porušování autorského práva Soudní dvůr Evropské unie uvedl⁸⁶, že opatření, která přijme poskytovatel internetového připojení jako zprostředkovatel, jemuž byl určen soudní zákaz/příkaz, musí být striktně cílená. Konkrétněji musí taková opatření sloužit k ukončení porušování autorského práva nebo práva s ním souvisejícího, jehož se dopouští třetí strana, aniž tím budou zbytečně dotčeni uživatelé internetu, kteří využívají služeb tohoto poskytovatele k právem dovolenému přístupu k informacím. Soudní dvůr Evropské unie vzhledem k okolnostem tohoto případu shledal, že jinak by se zásah uvedeného poskytovatele do práva uvedených uživatelů na informace jevil z hlediska sledovaného cíle jako neodůvodněný. Jak je zmíněno výše⁸⁷ ohledně zprostředkovatelů, Soudní dvůr Evropské unie dále vysvětlil, že soudní zákazy/příkazy mohou sloužit nejen k ukončení porušování, ale také k předcházení dalším porušováním.

V případě porušování práv duševního vlastnictví spočívajícího ve zveřejňování určitého obsahu na internetu tedy může být vhodné, aby soudní zákaz/příkaz určený zprostředkovateli

⁸⁴ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 27. března 2014, *UPC Telekabel Wien GmbH v. Constantin Film Verleih GmbH, Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH*, ECLI:EU:C:2014:192, [C-314/12](#), bod 63.

⁸⁵ *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), bod 53.

⁸⁶ *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), bod 56.

⁸⁷ Viz také pojednání v kapitole IV oddílu 1, který se týká soudních zákazů a odpovědnosti.

tomuto zprostředkovateli uložil uvedený obsah odstranit nebo k němu zamezit přístup. Obecně řečeno může být požadavek, aby byl zablokován přístup k celému webu, přehnaný, i když mohou nastat okolnosti, kdy to příslušný soudní orgán považuje za nezbytné a přiměřené (např. v případech porušování ve velkém měřítku nebo porušování, které má strukturální povahu). Každé takové rozhodnutí by podle názoru Komise mělo být vždy přijato v závislosti na specifických okolnostech daného případu.

Soudní dvůr Evropské unie také vysvětlil⁸⁸, že se příslušné soudní orgány mohou rozhodnout, že výslovně nepopíší konkrétní opatření, jež musí poskytovatel přijmout k dosažení sledovaného výsledku. Soudní dvůr Evropské unie však rovněž objasnil, že v takovýchto případech je třeba dodržet řadu podmínek, k nimž patří zejména požadavek, aby opatření nešla nad rámec toho, co je přiměřené, dále soulad se zásadou právní jistoty, dodržování základních práv dotčených stran, včetně práva uživatelů internetu na svobodu informací, striktní zacílení příslušných opatření a možnost, aby příslušné soudní orgány ověřily, že tyto podmínky byly dodrženy, zejména na základě možnosti dotčených uživatelů internetu uplatnit svá práva, jakmile jsou daná opatření známa.

Výše uvedená judikatura se sice týká porušování autorského práva, ale podle názoru Komise by zásady v ní uvedené měly být obdobně používány i ve vztahu k porušování práv duševního vlastnictví jiných než autorské právo a práva s ním související.

Je třeba, aby soudní zákazy vydané podle čl. 9 odst. 1 písm. a) a článku 11 směrnice IPRED mohly být účinné; neměly by však jít nad rámec toho, co je vzhledem k okolnostem daného případu nezbytné a přiměřené pro dosažení tohoto cíle. Může postačovat, pokud dotčené porušování práv ztěžují nebo od něj skutečně odrazují, aniž by nezbytně vedly k jeho úplnému ukončení. Vzhledem k judikatuře Soudního dvora Evropské unie však po adresátovi soudního zákazu/příkazu nelze požadovat, aby přinášel „neúnosné oběti“⁸⁹. Uložená opatření musí být dostatečně přesná a účinná, přičemž se nevyžaduje, že opatření musí zaručit ukončení daného porušování⁹⁰. V této souvislosti je třeba zajistit dodržování základních práv všech zúčastněných stran, včetně práv třetích osob, například uživatelů internetu, které mohou být dotčeny opatřeními přijatými za účelem vyhovění soudnímu zakazu.

Systémy filtrování

Je třeba rozlišovat mezi soudním zákazem/příkazem nařizujícím, aby byla z webových stránek odstraněna jedna nebo několik konkrétních položek obsahu porušujících práva, a soudním zákazem/příkazem, který ve svém důsledku může vést k tomu, že zprostředkovatel bude muset aktivně dohlížet na veškerý obsah zpřístupňovaný na daném místě, aby zajistil, že žádná jednotlivá položka nebude porušovat práva duševního vlastnictví.

Podle čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu je členským státům zakázáno uložit on-line zprostředkovatelům ve smyslu článků 12–14 uvedené směrnice obecnou povinnost dohledu⁹¹. Taková povinnost by byla také neslučitelná s obecnými požadavky stanovenými v článku 3 směrnice IPRED, podle kterých musí být opatření spravedlivá a přiměřená a nesmí být nadměrně nákladná⁹².

⁸⁸ *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), body 52–57.

⁸⁹ *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), bod 53.

⁹⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (třetího senátu) ze dne 15. září 2016, *Tobias Mc Fadden v. Sony Music Entertainment Germany GmbH*, [C-484/14](#), ECLI:EU:C:2016:689, body 93–95; *UPC Telekabel*, [C-314/12](#), body 56 a 58–62.

⁹¹ Čl. 2 odst. 3 písm. a) směrnice IPRED stanoví, že touto směrnicí není dotčena směrnice o elektronickém obchodu, a zvláště její články 12–15.

⁹² *L'Oréal v. eBay*, [C-324/09](#), bod 139; *Scarlet Extended*, [C-70/10](#), bod 36; *SABAM*, [C-360/10](#), bod 34.

Ve věcech *Scarlet Extended*⁹³ a *SABAM*⁹⁴ se Soudní dvůr Evropské unie podrobněji vyjádřil k otázce omezení rozsahu soudního zákazu/příkazu, které vyplývá z uvedených ustanovení, jakož i z použitelných základních práv dotčených stran. Ve věci *Scarlet Extended* šlo o to, že měl poskytovatel internetových služeb (ISP) nainstalovat systém filtrování:

- všech elektronických sdělení přenášených prostřednictvím jeho služeb, zejména s využitím programů „peer-to-peer“,
- použitelný vůči jeho zákazníkům bez rozdílu,
- preventivně,
- výlučně na jeho náklady a
- bez časového omezení,

způsobilý identifikovat pohyb elektronických souborů obsahujících hudební, kinematografické nebo audiovizuální dílo, k němuž navrhovatel údajně vlastní práva duševního vlastnictví, v síti tohoto ISP za účelem zablokování přenosu souborů, jejichž výměna porušuje autorská práva. Do značné míry podobného systému, který měl poskytovatel hostingových služeb nainstalovat pro informace uložené na jeho serverech, se týkala věc *SABAM*.

Soudní dvůr Evropské unie v obou případech shledal, že požadavek, aby dotčení poskytovatelé nainstalovali takovéto obecné systémy filtrování, by byl neslučitelný s článkem 15 směrnice o elektronickém obchodu a článkem 3 směrnice IPRED vykládanými s ohledem na požadavky vyplývající z ochrany použitelných základních práv.

Současně 47. bod odůvodnění směrnice o elektronickém obchodu připomíná, že se článek 15 týká pouze povinností dohledu obecné povahy a automaticky nezahrnuje povinnosti dohledu ve zvláštních případech. Zejména pak nebrání rozhodnutím vnitrostátních orgánů přijímaným v souladu s vnitrostátními předpisy. Ve 48. bodě odůvodnění se dodává, že uvedenou směrnicí není dotčena možnost členských států požadovat od dotčených poskytovatelů služeb, aby jednali s rozumným zabezpečením s cílem odhalit některé druhy protiprávní činnosti a zamezit jim.

Ve vhodných případech a v mezích výše uvedených ustanovení proto lze například poskytovatelům on-line hostingových služeb uložit určité povinnosti náležitě péče s cílem předcházet nahrávání obsahu porušujícího práva duševního vlastnictví identifikovaného nositeli práv a ve spolupráci s nimi⁹⁵.

Pokud zprostředkovatelům nařizují, aby přijali určitá opatření s cílem zamezit dalšímu porušování práv v souladu s čl. 9 odst. 1 písm. a) nebo článkem 11 směrnice IPRED, mohou příslušné soudní orgány ve vhodných případech vydat soudní zákazy či příkazy, ze kterých vyplývají zvláštní povinnosti dohledu. Avšak zákaz obecné povinnosti dohledu vycházející z čl. 15 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu a článku 3 směrnice IPRED, vykládaných ve spojení s požadavky vyplývajícími z použitelných základních práv, brání tomu, aby byli zprostředkovatelé za okolností, o které šlo ve věcech *Scarlet Extended* a *SABAM*, prostřednictvím těchto soudních zakazů či příkazů nuceni instalovat a provozovat takové nadměrně rozsáhlé, nespecifické a nákladné systémy filtrování, jakých se uvedené případy týkaly.

4. Výhledové, celokatalogové a dynamické soudní zákazy

⁹³ *Scarlet Extended*, C-70/10.

⁹⁴ *SABAM*, C-360/10.

⁹⁵ Srov. povinnost některých poskytovatelů on-line hostingových služeb předcházet ve spolupráci s nositeli práv neoprávněnému nahrávání chráněného obsahu, která je navržena v článku 13 návrhu směrnice o autorském právu na jednotném digitálním trhu, předloženého Komisí (COM(2016) 593 ze dne 14. září 2016).

Vnitrostátní právní předpisy členských států se liší ohledně rozsahu soudního zákazu vydaného příslušným soudním orgánem, zejména ohledně způsobu, jakým může reagovat na hrozící nebo opakované porušování práv duševního vlastnictví. V některých jurisdikcích, jako jsou Irsko a Spojené království, jsou k dispozici soudní zákazy či příkazy týkající se celého katalogu nebo repertoáru⁹⁶; nejsou však k dispozici ve všech členských státech.

Soudní zákazy či příkazy navíc mohou v některých případech částečně pozbýt účinnosti v důsledku změny předmětu, pro který byly vydány. Tak tomu může být například u soudních příkazů k zablokování webových stránek, kdy příslušný soudní orgán vydá příkaz týkající se určitých konkrétních doménových jmen, ale přitom mohou snadno vzniknout záložní webové stránky, které mají jiná doménová jména, a soudní příkaz se na ně tedy nevztahuje.

Možným řešením tohoto problému jsou dynamické soudní zákazy/příkazy. Jde o soudní zákazy/příkazy, které lze vydat například pro případ, že jsou ihned po jejich vydání zpřístupněny obsahově totožné webové stránky s jinou IP adresou nebo URL, a které jsou sepsány tak, aby se vztahovaly i na tuto novou IP adresu nebo URL, aniž by bylo nutné nové soudní řízení za účelem vydání nového soudního zákazu/příkazu. Možnost vydávat takovéto soudní zákazy či příkazy existuje mimo jiné ve Spojeném království a v Irsku. Stejného cíle lze dosáhnout také prostřednictvím zásahu orgánu veřejné moci nebo policie – k tomu došlo například v konkrétním případě v Belgii⁹⁷.

Jak je uvedeno výše, je ze samotného znění čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice IPRED zřejmé, že prozatímní soudní zákazy uvedené v tomto ustanovení mohou být vydány s cílem zamezit hrozícímu porušení práva, a Soudní dvůr Evropské unie pak objasnil⁹⁸, že soudní zákazy uvedené v článku 11 lze ve vztahu ke zprostředkovatelům vydat také s cílem předejít dalšímu porušování. Jinak v současnosti neexistují jasná vodítka ohledně slučitelnosti těchto soudních zákazů se směrnicí IPRED ani ohledně toho, zda jsou podle této směrnice nutné. To je podle názoru Komise třeba posuzovat individuálně s tím, že se rozumí, že v případě soudních zákazů vydaných vůči zprostředkovatelům mají být příslušné podmínky a postupy v zásadě stanoveny vnitrostátními právními předpisy⁹⁹. V každém případě je třeba náležitě zohlednit cíl, který tyto dva články sledují, obecné požadavky podle článku 3 směrnice IPRED, jakož i použitelná základní práva.

Komise bere na vědomí skutečnost, že některé členské státy umožňují vydávat výhledové, celokatalogové a dynamické soudní zákazy. Přestože tato otázka není ve směrnici IPRED výslovně řešena, domnívá se Komise, že tyto soudní zákazy mohou být účinným prostředkem k tomu, aby se předešlo pokračování v porušování práv duševního vlastnictví, za podmínky, že jsou poskytnuty nezbytné záruky.

5. Digitální důkazy

Shromáždění, předložení a zajištění důkazů o porušování práv, k němuž došlo na internetu, může být v některých situacích velmi obtížné. Používání a předkládání digitálních důkazů v řízeních týkajících se vymáhání práv duševního vlastnictví směrnice výslovně nezmiňuje.

⁹⁶ Tj. soudní zákazy/příkazy nařizující například, aby zprostředkovatelé zamezili dalšímu porušování veškerých práv, která vlastní určitý nositel práv nebo která jsou obsažena v katalogu nebo repertoáru určitého držitele licence, a to na základě prokázaného porušení vzorku těchto práv.

⁹⁷ Rozsudek soudu v Antverpách ze dne 14. února 2013 ve věcech 2012/FR/303, 2012/PGA/3549 a 2012/KC21/262 a rozsudek kasačního soudu ze dne 22. října 2013 ve věci P.13.0550.N. V tomto rozhodnutí soudce nařídil, aby belgická policie („Útvar pro boj proti počítačové kriminalitě“) sestavila seznam doménových jmen spojených s webovými stránkami „thepiratbay.org“.

⁹⁸ *L'Oréal v. eBay*, [C-324/09](#), bod 131.

⁹⁹ Viz 23. bod odůvodnění směrnice IPRED. Viz také *L'Oréal v. eBay*, [C-324/09](#), bod 135; *Scarlet Extended*, [C-70/10](#), bod 31; *SABAM*, [C-360/10](#), bod 29.

V rámci hodnocení bylo upozorněno na to, že důkazní prostředky v digitální formě může být obtížné zajistit a že příslušné soudní orgány v některých členských státech v určitých situacích nepřijímají jako důkaz vyobrazení obsahu webové stránky v určitém okamžiku (tj. snímky obrazovky). Použití snímků obrazovky je přitom jedním z nejběžnějších způsobů, jak prokázat, že se v on-line prostředí odehrála určitá činnost. V praxi může snímek obrazovky například ukázat určitou charakteristiku on-line distribuce zboží porušujícího práva, protože z obsahu webové stránky může být patrné, jaký druh zboží byl nabízen k prodeji, kým, na jakém území a jakým cílovým skupinám zákazníků. Proto může nositelům práv pomoci účinně prosazovat svá práva také v on-line prostředí. Obdobně žalovaní, kteří rozporují tvrzení o porušování práv duševního vlastnictví, mohou pro tento účel rovněž potřebovat snímky obrazovky.

V některých členských státech¹⁰⁰ je současná praxe příslušných soudních orgánů taková, že snímky obrazovky jako důkazy připouštějí za podmínky, že je pořídil notář nebo soudní vykonavatel a že jsou na nich zboží nebo služby údajně porušující práva vyobrazeny dostatečně viditelně a přesně. Vzhledem k neexistenci výslovných pravidel v této věci nelze podle názoru Komise tvrdit, že směrnice IPRED tuto praxi nezbytně vyžaduje. Takovýto přístup je však podle jejího názoru obecně slučitelný se směrnicí IPRED. Lze jej považovat za osvědčený postup, protože může jít o dobrý způsob, jak reagovat na výše uvedené potřeby stran a současně zajistit, aby existovala dostatečná jistota ohledně správnosti a spolehlivosti důkazních prostředků, na jejichž základě má příslušný soudní orgán o případě rozhodnout.

Možnost, která existuje ve vnitrostátních právních předpisech některých členských států, totiž připouštět v soudních řízeních zahájených podle směrnice IPRED jako důkaz snímky obrazovky, pokud jsou na nich zboží nebo služby údajně porušující práva vyobrazeny dostatečně viditelně a přesně a jsou-li splněny určité procesní záruky, může být podle názoru Komise považována za osvědčený postup. V závislosti na vnitrostátních právních systémech mohou uvedené záruky zahrnovat například povinnost, aby takovéto důkazní prostředky pořídil notář nebo soudní vykonavatel.

V. ZAJIŠTĚNÍ DIMENZE JEDNOTNÉHO TRHU U VYMÁHÁNÍ PRÁV DUŠEVNÍHO VLASTNICTVÍ

1. Objasnění otázky, na která práva se směrnice vztahuje

Směrnice IPRED se týká opatření, řízení a nápravných opatření nezbytných k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví¹⁰¹ (článek 1). Směrnice se vztahuje na jakékoli porušení práv duševního vlastnictví stanovené právem Unie nebo vnitrostátním právem dotyčného členského státu, i když jí nejsou dotčeny prostředky stanovené právními předpisy EU nebo vnitrostátními právními předpisy, které jsou nebo mohou být pro nositele práv výhodnější (čl. 2 odst. 1)¹⁰². Směrnicí IPRED nejsou dotčena zvláštní ustanovení o dodržování práv a o výjimkách obsažená v právních předpisech EU týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících (čl. 2 odst. 2). Nejsou jí dotčeny právní předpisy EU o ochraně osobních údajů ani směrnice o elektronickém obchodu obecně a zvláště její články 12 až 15 (čl. 2 odst. 3 směrnice IPRED).

Práva duševního vlastnictví, na která se směrnice vztahuje

¹⁰⁰ Např. v Belgii, Francii a Polsku.

¹⁰¹ Jak je uvedeno v jejím článku 1, pro účely směrnice zahrnuje pojem „práva duševního vlastnictví“ práva průmyslového vlastnictví.

¹⁰² OTK, [C-367/15](#), bod 23. „Směrnice 2004/48 zakotvuje minimální standard pro dodržování práv duševního vlastnictví a nebrání členským státům, aby přijaly opatření poskytující vyšší úroveň ochrany.“

Směrnice sice neobsahuje seznam konkrétních práv, která se pro její účely považují za práva duševního vlastnictví, ale ve 13. bodě odůvodnění je vysvětleno, že její oblast působnosti by měla být vymezena co nejdříve tak, aby zahrnovala všechna práva duševního vlastnictví upravená právními předpisy EU v této oblasti nebo vnitrostátními právními předpisy členských států.

V roce 2005 vydala Komise právně nezávazné prohlášení¹⁰³ o článku 2 směrnice, aby přispěla k objasnění její oblasti působnosti. V tomto prohlášení Komise uvedla, že podle jejího názoru do oblasti působnosti směrnice spadají přinejmenším tato práva duševního vlastnictví:

- autorské právo a práva příbuzná právu autorskému,
- zvláštní právo pořizovatele databází,
- práva tvůrce topografií polovodičových výrobků,
- práva k ochranným známkám,
- práva k (průmyslovým) vzorům,
- patentová práva včetně práv odvozených z dodatkových ochranných osvědčení,
- zeměpisná označení,
- práva k užitným vzorům,
- odrůdová práva,
- obchodní jména, jsou-li chráněna jako výhradní vlastnická práva v dotčeném vnitrostátním právu.

Podle názoru Komise by opatření, řízení a nápravná opatření stanovená ve směrnici měla být v každém případě k dispozici v řízeních o porušení kteréhokoli z práv uvedených v jejím prohlášení z roku 2015.

Vazby na směrnici o obchodním tajemství

Určitá nejistota ovšem přetrvává, zejména ohledně ostatních práv chráněných podle vnitrostátních právních předpisů; jde například o doménová jména, obchodní tajemství a jednání, na něž se často vztahují vnitrostátní právní předpisy o nekalé soutěži (např. výroba nedovolených napodobenin). Podle 13. bodu odůvodnění směrnice IPRED sice mohou členské státy rozšířit pro vnitrostátní účely působnost směrnice na jednání představující nekalou hospodářskou soutěž, včetně výroby nedovolených napodobenin nebo srovnatelných činností, avšak nemají povinnost to učinit. Na základě dosud provedených hodnocení¹⁰⁴ se zdá, že se pro rozšíření působnosti směrnice na tato jednání nerozhodl žádný členský stát.

Přijetí směrnice o obchodním tajemství¹⁰⁵ v roce 2016 přineslo určité vyjasnění ohledně jednání, na která se dosud vztahovaly vnitrostátní právní předpisy o nekalé soutěži. V směrnici o obchodním tajemství je uvedeno, že by jí nemělo být dotčeno uplatňování jakýchkoli jiných příslušných právních předpisů v dalších oblastech, včetně práv duševního vlastnictví, a že pokud se její oblast působnosti překrývá se směrnicí IPRED, měla by být považována za *lex specialis*¹⁰⁶. Až tedy bude směrnice o obchodním tajemství plně provedena¹⁰⁷, bude moci každý, kdo byl postižen jednáním, jež lze vyložit jako neoprávněné

¹⁰³ Prohlášení Komise týkající se článku 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES o vymáhání práv duševního vlastnictví (2005/295/ES), Úř. věst. L 94, 13.4.2005, s. 37.

¹⁰⁴ Zejména zpráva Komise „Uplatňování směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví“ (KOM(2010) 779 v konečném znění); Technopolis Group v konsorciu s EY a Schalast Rechtsanwälte, *Support study for the ex-post evaluation and ex-ante impact analysis of the IPR enforcement directive (IPRED)*, 2017.

¹⁰⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/943 ze dne 8. června 2016 o ochraně nezveřejněného know-how a obchodních informací (obchodního tajemství) před jejich neoprávněným získáním, využitím a zpřístupněním, Úř. věst. L 157, 15.6.2016, s. 1.

¹⁰⁶ 39. bod odůvodnění směrnice o obchodním tajemství.

¹⁰⁷ Členské státy musí uvedenou směrnici provést do 9. června 2018.

získání, využití nebo zpřístupnění obchodních tajemství ve smyslu uvedené směrnice, využít v první řadě opatření, postupů a prostředků nápravy stanovených v směrnici o obchodním tajemství. Nicméně pro veškerá jednání představující nekalou soutěž, která jsou upravena na vnitrostátní úrovni a nespádají do působnosti směrnice o obchodním tajemství, se použijí obecná pravidla; směrnice IPRED bude použitelná pouze v případě, že se dotčený členský stát rozhodl rozšířit její používání na vnitrostátní úrovni v souladu s 13. bodem odůvodnění uvedené směrnice.

U obchodních tajemství se použije směrnice o obchodním tajemství jakožto *lex specialis* ve vztahu k směrnici IPRED.

V případě veškerých jednání představujících nekalou soutěž, která jsou upravena vnitrostátními právními předpisy a netýkají se porušování práva duševního vlastnictví ve smyslu směrnice IPRED ani nespádají do působnosti směrnice o obchodním tajemství, jsou ustanovení směrnice IPRED použitelná pouze tehdy, jestliže se členský stát pro vnitrostátní účely rozhodne na dotyčná jednání rozšířit působnost těchto ustanovení.

2. Řízení mimo oblast působnosti směrnice

Směrnice ve svém čl. 2 odst. 1 výslovně odkazuje na porušení práv duševního vlastnictví. V této souvislosti byla zpochybněna možnost použít ustanovení provádějící směrnici v rámci řízení o prohlášení neplatnosti práv.

Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil¹⁰⁸, že i když se směrnice vztahuje na řízení, jehož cílem je zajistit ochranu práv duševního vlastnictví, nevztahuje se na řízení o prohlášení neplatnosti, ve kterém osoba, jež není nositelkou práva duševního vlastnictví, napadá ochranu přiznanou nositeli příslušných práv.

Kromě toho Soudní dvůr Evropské unie konstatoval¹⁰⁹, že se směrnice nevztahuje na řízení, v němž osoby povinné hradit spravedlivou odměnu navrhují, aby předkládající soud rozhodl v neprospěch instituce pověřené výběrem této odměny a jejím rozdělováním nositelům autorských práv, která se proti tomuto návrhu brání.

Opatření, řízení a nápravná opatření stanovená v směrnici IPRED nelze uplatnit v řízení o prohlášení neplatnosti práv duševního vlastnictví ani v řízení zahrnujícím žalobu týkající se spravedlivé odměny hrazené nositelům autorských práv, která byla podána proti instituci pověřené výběrem a rozdělováním této odměny.

3. Oprávnění žádat o opatření, řízení a nápravná opatření

V článku 4 směrnice je uvedeno, že s výhradou určitých podmínek musí členské státy uznávat jako osoby oprávněné žádat o opatření, řízení a nápravná opatření stanovená ve směrnici tyto osoby: i) nositele práv duševního vlastnictví, ii) všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva, zejména držitele licence, iii) kolektivní správce práv duševního vlastnictví a iv) profesní subjekty ochrany práv.

Držitelé licence

¹⁰⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (třetího senátu) ze dne 15. listopadu 2012, *Bericap Záródástechnikai Bt. v. Plastinnova 2000 Kft*, [C-180/11](#), ECLI:EU:C:2012:717, body 79–81.

¹⁰⁹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (čtvrtého senátu) ze dne 10. dubna 2014, *ACI Adam BV a další v. Stichting de Thuiskopie, Stichting Onderhandeligen Thuiskopie vergoeding*, [C-435/12](#), ECLI:EU:C:2014:254, bod 63.

V čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice stanoví, že osoby oprávněné užívat práva duševního vlastnictví, zejména držitelé licence, jsou, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem, oprávněny žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených ve směrnici. Bylo nicméně zpochybněno, zda je držitel licence oprávněn o použití těchto opatření žádat i v případě, kdy sice od nositele práv získal licenci, ale v příslušných případech tuto licenci nenechal zapsat do patřičného rejstříku.

Soudní dvůr Evropské unie vysvětlil¹¹⁰, že v případě licencí k zapsanému průmyslovému vzoru Společenství nebo k ochranné známce Evropské unie může držitel licence uplatnit nároky podle dotyčných nařízení vyplývající z porušení práv k zapsanému průmyslovému vzoru Společenství / ochranné známce Evropské unie, které jsou předmětem licence, i když tato licence nebyla zapsána do rejstříku (průmyslových) vzorů Společenství, případně rejstříku ochranných známek Evropské unie, a že by držitel licence měl zejména mít možnost žádat o soudní zákazy.

Tyto rozsudky by bylo možné chápat tak, že totéž platí i v případě čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED; to však bude záviset na vnitrostátních právních předpisech dotčeného členského státu, na které uvedené ustanovení výslovně odkazuje s tím, že mají určit právní postavení dotčených osob podle směrnice.

V rámci judikatury týkající se nařízení EU o průmyslových vzorech a ochranných známkách Soudní dvůr Evropské unie rozhodl, že jsou držitelé licence legitimováni žádat o soudní zákazy i bez předchozího zápisu do rejstříku. U ostatních práv duševního vlastnictví však tyto otázky v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED závisejí na vnitrostátním právu.

Kolektivní správci práv a profesní subjekty ochrany práv

V čl. 4 odst. 1 písm. c) a d) směrnice stanoví, že kolektivní správci práv duševního vlastnictví a profesní subjekty ochrany práv, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv, jsou oprávněni žádat o použití občanskoprávních prostředků stanovených směrnicí „v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem“¹¹¹. V této souvislosti mezi členskými státy existují významné rozdíly ohledně míry, v jaké kolektivním subjektům umožňují zahajovat řízení.

Ze znění těchto ustanovení vyplývá, že členské státy mají v tomto ohledu prostor pro uvážení, přičemž několik členských států umožňuje, aby byla těmto subjektům přiznána legitimace k zahájení řízení jménem jejich členů, jestliže je účelem řízení hájit práva jejich členů a má se za to, že je řízení v zájmu těchto členů¹¹². Komise konstatuje, že tento přístup zřejmě obvykle zlepšuje možnost účinně prosadit práva duševního vlastnictví, zejména protože tyto subjekty mohou být v některých případech lépe než sami nositelé práv připraveny a vybaveny (z hlediska přístupu k informacím, odborné kapacity, lidských zdrojů, finanční situace atd.) na to, aby mohly v případě potřeby skutečně a účinně zahajovat soudní řízení v reakci na porušení práv duševního vlastnictví, zvláště v případě, že nositeli práv jsou malé a střední podniky¹¹³.

¹¹⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (sedmého senátu) ze dne 4. února 2016, *Youssef Hassan v. Breiding Vertriebsgesellschaft mbH*, C-163/15, ECLI:EU:C:2016:71, bod 26; rozsudek Soudního dvora Evropské unie (sedmého senátu) ze dne 22. června 2016, *Thomas Philipps GmbH & Co. KG v. Grüne Welle Vertriebs GmbH*, C-419/15, ECLI:EU:C:2016:468, bod 25.

¹¹¹ Stejnou formulaci obsahuje také čl. 4 odst. 1 písm. b) směrnice IPRED.

¹¹² Takováto ustanovení platí ve Francii, Belgii, Portugalsku a Nizozemsku.

¹¹³ Podle celkové zpětné vazby od zúčastněných subjektů. Viz také: Technopolis Group v konsorciu s EY a Schalast Rechtsanwälte, *Support study for the ex-post evaluation and ex-ante impact analysis of the IPR enforcement directive (IPRED)*, 2017, s. 88–89.

Několik členských států se rozhodlo využít možnost stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. c) a d) směrnice IPRED a oprávnit kolektivní správce práv a profesní subjekty ochrany práv, kteří jsou řádně uznáváni jako osoby oprávněné zastupovat nositele práv, k tomu, aby mohli žádat o použití opatření, řízení a nápravných opatření stanovených směrnicí IPRED. Tento přístup obvykle napomáhá účinnému vymáhání práv duševního vlastnictví, a lze jej tedy považovat za osvědčený postup.

4. Domněnka autorství a vlastnictví autorských práv

Článek 5 směrnice zavádí vyvratitelnou domněnku autorství nebo vlastnictví autorských práv ve prospěch osoby (autora nebo nositele práv souvisejících s právem autorským), jejíž jméno je obvyklým způsobem uvedeno na díle nebo předmětu ochrany. Cílem tohoto ustanovení je usnadnit těmto osobám vymáhání práv, protože důkaz o autorství nebo vlastnictví může být obtížné podat, zvláště pokud se jedná o několik děl.

Podle názoru Komise mají členské státy při provádění článku 5 určitý prostor pro uvážení, zejména pokud jde o podrobná pravidla týkající se toho, kdy a jak mají být předloženy nezbytné důkazy k vyvrácení této domněnky, jelikož toto ustanovení neobsahuje v tomto ohledu žádná výslovná pravidla. Komise však také konstatuje, že tato podrobná pravidla a způsob jejich uplatňování nesmějí zpochybňovat účinnost článku 5.

Vyvratitelná domněnka autorství nebo vlastnictví stanovená v článku 5 směrnice IPRED by měla být vykládána a uplatňována tak, aby byl naplněn její cíl, kterým je usnadnit vymáhání příslušných práv duševního vlastnictví ze strany autorů a nositelů práv souvisejících s právem autorským.

5. Dostupnost určitých zvláštních opatření

Důkazní prostředky

Články 6 a 7 směrnice ukládají členským státům povinnosti s cílem zajistit, aby existovaly účinné prostředky k předkládání a zajišťování důkazů. Účelem těchto ustanovení je zaručit, aby byly navrhovateli a příslušným soudním orgánům zpřístupněny informace potřebné k určení toho, zda došlo k porušení práv duševního vlastnictví, a pokud k němu došlo, jaké jsou jeho důsledky, a to i v případě, že tyto informace nejsou v držení navrhovatele. V rámci těchto postupů by však měla být zohledněna práva žalovaného a poskytnuty nezbytné záruky včetně ochrany důvěrných informací a ochrany osobních údajů a soukromého života¹¹⁴.

Ustanovení čl. 7 odst. 1 příslušným soudním orgánům umožňuje, aby na základě odůvodněné žádosti nařídily okamžitá a účinná předběžná opatření k zajištění významných důkazů údajného porušování. Je výslovně stanoveno, že právo na zajištění důkazů lze uplatnit před zahájením řízení ve věci samé, s výhradou ochrany důvěrných informací a za podmínky, že jsou ve vnitrostátních právních předpisech stanovena nepovinná ochranná opatření a záruky (podle čl. 7 odst. 2) pro zamezení možnému zneužívání. To zejména znamená, že navrhovatel může příslušnou žádost podat také prostřednictvím předběžného řízení, včetně v některých případech řízení *ex parte*¹¹⁵.

V některých členských státech je nadále obtížné o takováto předběžná opatření k zajištění důkazů požádat před zahájením řízení ve věci samé¹¹⁶. Z výslovného znění čl. 7 odst. 1

¹¹⁴ 20. bod odůvodnění směrnice IPRED.

¹¹⁵ Viz oddíl „Možnosti a výhody ochranného listu“, s 15.

¹¹⁶ CSWD – Hodnocení směrnice 2004/48/ES, s. 13.

směrnice ovšem vyplývá, že žádosti o tato opatření by neměly být zamítány pouze z důvodu, že dosud nebylo zahájeno řízení ve věci samé.

Právo na informace

Názory vyjádřené v rámci veřejné konzultace ukazují na nejistotu ohledně toho, zda lze právo na informace podle článku 8 směrnice IPRED uplatnit před tím, než je vydán rozsudek ve věci samé týkající se porušení práva duševního vlastnictví¹¹⁷. Čl. 8 odst. 1 stanoví, že příkaz na základě práva na informace lze vydat „v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví“. Na rozdíl například od čl. 7 odst. 1 však nestanoví, že tento příkaz může být vydán „i před zahájením řízení ve věci samé“, ani se v něm konkrétně neuvádí, že může být vydán před tím, než je řízení ve věci samé skončeno. V důsledku toho je v některých členských státech vydání příkazu na základě práva na informace obtížně dosažitelné před konečným rozhodnutím v řízení ve věci samé.

Soudní dvůr Evropské unie nedávno objasnil¹¹⁸, že z formulace použité v čl. 8 odst. 1 nevyplývá, že právo na informace musí být nezbytně uplatněno ve stejném soudním řízení, jako je řízení týkající se porušení práva duševního vlastnictví. Konkrétně shledal, že právo na informace může být uplatněno v případě, že se po pravomocném ukončení řízení, v němž bylo vysloveno, že bylo porušeno právo duševního vlastnictví, žalobce v následném samostatném řízení domáhá poskytnutí informací o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je toto právo porušováno, za účelem podání žaloby o náhradu škody.

I když je v různých členských státech uplatňován různý přístup, lze určit některé osvědčené postupy. Například v Německu zákon o ochranných známkách stanoví¹¹⁹, že v případech zjevného porušení dotčeného práva duševního vlastnictví může být povinnost poskytnout informace nařízena prostřednictvím předběžného opatření v souladu s příslušnými ustanoveními německého občanského soudního řádu.

Skutečnost, že podle článku 8 směrnice IPRED může být příkaz na základě práva na informace vydán „v souvislosti s“ řízením o porušení práva duševního vlastnictví, znamená, že poskytnutí informací nemusí být nezbytně nařízeno v rámci tohoto soudního řízení. Může být nařízeno také v následném samostatném řízení vedeném za účelem možného podání žaloby o náhradu škody. V závislosti na použitelných vnitrostátních právních předpisech může být rovněž nařízeno v dřívější fázi prostřednictvím předběžného opatření.

Nápravná opatření

Článek 10 směrnice stanoví, že příslušné soudní orgány mohou u zboží, o němž bylo zjištěno, že jsou jím porušována práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech také u materiálů a nástrojů, které byly používány především při výrobě nebo zpracování tohoto zboží, nařídit stažení z obchodních kanálů. Kromě toho může být nařízeno také jejich konečné odstranění z obchodních kanálů nebo jejich zničení. Tato opatření se provádějí na náklady porušovatele práv.

Článek 10 směrnice je založen na článku 46 Dohody TRIPS. V čl. 10 odst. 3 směrnice IPRED, stejně jako ve třetí větě článku 46 Dohody TRIPS je stanoveno, že při posuzování žádosti o nápravná opatření je nezbytné přihlížet k úměrnosti mezi závažností porušení a nápravnými opatřeními, jakož i k zájmům třetích osob. Podle následující věty článku 46 dále platí, že pokud se týká zboží s padělanou ochrannou známkou, nepostačí, až na

¹¹⁷ Konzultace ohledně hodnocení a modernizace právního rámce pro vymáhání práv duševního vlastnictví, s. 22.

¹¹⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie (devátého senátu) ze dne 18. ledna 2017, *NEW WAVE CZ, a.s. v. ALLTOYS*, [C-427/15](#), ECLI:EU:C:2017:18, bod 27.

¹¹⁹ §19 odst. 2 a 7 německého zákona o ochranných známkách.

výjimečné případy, nezákonně připevněnou ochrannou známku odstranit pouze proto, aby zboží mohlo být uvolněno do obchodní sítě. Z celkové judikatury Soudního dvora Evropské unie týkající se této otázky¹²⁰ vyplývá, že článek 10 směrnice musí být v co největší možné míře vykládán a používán ve světle tohoto ustanovení Dohody TRIPS.

Je také třeba poznamenat, že na rozdíl od ustanovení o náhradě škody (článek 13) článek 10 pro uložení dotyčných opatření výslovně nevyžaduje, aby porušovatel práv vykonával činnost, o níž věděl nebo rozumně vědět měl, že porušuje práva.

Článek 10 směrnice by měl být vykládán a používán v co největší míře ve světle článku 46 Dohody TRIPS. Podle posledně uvedeného ustanovení pouhé odstranění ochranné známky nezákonně připevněné na zboží s padělanou ochrannou známkou až na výjimečné případy nepostačuje k tomu, aby mohlo být toto zboží uvolněno do obchodní sítě.

6. Přeshraniční rozměr

Cílem směrnice IPRED není harmonizovat předpisy pro soudní spolupráci, soudní příslušnost a uznávání a výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech ani určovat rozhodné právo. Existují jiné právní nástroje EU, které tyto záležitosti obecně upravují a vztahují se také na duševní vlastnictví a soudní řízení týkající se práv duševního vlastnictví¹²¹.

Pokud jde o tyto jiné právní nástroje EU, v občanských a obchodních věcech se příslušnost soudů členských států určuje podle nařízení Brusel I¹²². Uvedené nařízení upravuje uznávání a výkon rozhodnutí těchto soudů v celé EU. Pravidla pro rozhodné právo pro mimosmluvní závazkové vztahy, které jsou v řízeních o vymáhání práv duševního vlastnictví často předmětem sporu, stanoví nařízení Řím II¹²³.

Příslušné soudy, zejména pro soudní zákazy

Řada sporů týkajících se práv duševního vlastnictví má nadnárodní rozměr. V důsledku toho mohou soudní spory ohledně porušení práv duševního vlastnictví, zejména porušení v on-line prostředí, probíhat současně v několika členských státech. To může být pro nositele práv náročné, zvláště pokud jde o určení příslušného vnitrostátního soudu a rozsahu případně navrhovaných soudních zákazů.

Za pozornost stojí, že nařízení Brusel I vyjasňuje několik aspektů týkajících se příslušnosti soudů k vydávání předběžných opatření v přeshraničních věcech. Směrnicí IPRED výslovně zmiňuje 25. bod odůvodnění uvedeného nařízení, který vysvětluje, že pojem „předběžného nebo zajišťovacího opatření“ mimo jiné ve smyslu článku 35 nařízení¹²⁴ zahrnuje například zajišťovací příkazy, jejichž účelem je získat informace nebo předložit důkazy, podle článků 6 a 7 směrnice IPRED.

¹²⁰ Srov. např. rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 1998, *Hermès International v. FHT Marketing Choice BV*, C-53/96, ECLI:EU:C:1998:292, bod 28; *Promusicae*, C-275/06, bod 60.

¹²¹ 11. bod odůvodnění směrnice IPRED.

¹²² Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (přepřacované znění), Úř. věst. L 351, 20.12.2012, s. 1.

¹²³ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne 11. července 2007 o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy, Úř. věst. L 199, 31.7.2007, s. 40–49.

¹²⁴ Článek 35 nařízení Brusel I zní takto: „Předběžná nebo zajišťovací opatření, která jsou upravena právem jednoho členského státu, je možné u soudů tohoto členského státu navrhnout i tehdy, kdy je pro rozhodnutí ve věci samé příslušný soud jiného členského státu.“

Podle nařízení Brusel I by měli nositelé práv žalovat údajné porušovatele práv duševního vlastnictví zpravidla u soudu členského státu, ve kterém mají tito údajní porušovatelé bydliště (článek 4). Avšak ve věcech týkajících se deliktů nebo kvazideliktů odpovědnosti je mohou žalovat také u soudu členského státu, ve kterém se nachází místo, kde došlo nebo může dojít ke škodné události (čl. 7 odst. 2).

Nařízení Brusel I dále stanoví možnost žalovat údajného porušovatele, který je jednou z více osob žalovaných společně, u soudu členského státu, kde má bydliště některý ze žalovaných, za předpokladu, že právní nároky jsou spojeny tak úzce, že je účelné je projednat a rozhodnout o nich společně, aby se zabránilo vydání vzájemně neslučitelných rozhodnutí v oddělených řízeních (čl. 8 odst. 1). Soudní dvůr Evropské unie ve věci týkající se porušení autorského práva vysvětlil¹²⁵, že použití tohoto ustanovení nebrání pouhá skutečnost, že žaloby podané proti více žalovaným z důvodu obsahově totožných porušení autorského práva jsou založeny na vnitrostátních právních základech, které se v závislosti na daném členském státě liší.

Uznávání a výkon rozhodnutí

Podle nařízení Brusel I (článku 39) je každé rozhodnutí vydané soudem některého členského státu, které je v tomto členském státě vykonatelné, přímo vykonatelné také v jiném členském státě, aniž je vyžadováno prohlášení vykonatelnosti (tj. zrušení prohlášení vykonatelnosti).

Soudní dvůr Evropské unie konstatoval, že pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu článku 1 nařízení Brusel I musí být vykládán v tom smyslu, že se toto nařízení uplatní na uznávání a výkon rozhodnutí vnitrostátního soudu, které ukládá povinnost uhradit pokutu za účelem zajištění dodržení soudního rozhodnutí vydaného ve věcech občanských a obchodních¹²⁶.

O otázkách týkajících se příslušnosti soudů, uznávání a výkonu soudních rozhodnutí a rozhodného práva, které vyvstávají v rámci soudních sporů souvisejících s právy duševního vlastnictví, je třeba rozhodovat v souladu s právními nástroji EU upravujícími tyto záležitosti, zejména nařízením Brusel I a Řím II.

Zvláště nařízení Brusel I vyjasňuje některé aspekty ohledně příslušnosti soudů v souvislosti s používáním předběžných opatření založených na článcích 6 a 7 směrnice IPRED v přeshraničních věcech a obsahuje zvláštní pravidla týkající se možnosti žalovat osobu, která je jednou z více osob žalovaných.

VI. DALŠÍ KROKY

Komise bude pokračovat v těsné spolupráci se všemi členskými státy EU, příslušnými soudními orgány a dalšími stranami, které se podílejí na vymáhání práv duševního vlastnictví v rámci řízení před těmito orgány, s cílem zajistit, aby právní rámec EU, a zejména směrnice IPRED, i nadále odpovídaly svému účelu, a s cílem dále rozvíjet pokyny nastíněné v tomto dokumentu.

Jak oznámila ve sdělení „*Vyvážený systém vymáhání práv duševního vlastnictví, který odpovídá dnešním společenským výzvám*“, Komise vedle výše uvedených pokynů a osvědčených postupů zejména:

¹²⁵ Usnesení Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 7. března 2013, *Eva-Maria Painer v. Standard VerlagsGmbH a další*, [C-145/10 REC](#), ECLI:EU:C:2013:138, bod 72-84.

¹²⁶ *Realchemie*, [C-406/09](#).

- bude spolupracovat s národními odborníky a soudci členských států na dalších, cílenějších pokynech s cílem poskytnout na základě zkušeností s osvědčenými postupy podrobnější a praktičtější vodítka ke konkrétním otázkám směrnice IPRED,
- zveřejní výše uvedené pokyny a osvědčené postupy on-line, mimo jiné prostřednictvím portálu Vaše Evropa.

Dodatek – Seznam relevantních rozsudků Soudního dvora Evropské unie

1. Rozsudek Soudního dvora ze dne 16. června 1998, *Hermès International v. FHT Marketing Choice BV*, [C-53/96](#), ECLI:EU:C:1998:292, [61996CJ0053](#).
2. Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 29. ledna 2008, *Productores de Música de España (Promusicae) v. Telefónica de España SAU*, [C-275/06](#), ECLI:EU:C:2008:54, [62006CA0275 / 62006CJ0275](#).
3. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 14. února 2008, *Varec SA v. Belgický stát*, [C-450/06](#), ECLI:EU:C:2008:91, [62006CA0450](#).
4. Usnesení Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 19. února 2009, *LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungsschutzrechten GmbH v. Tele2 Telecommunication GmbH*, [C-557/07](#), ECLI:EU:C:2009:107, [62007CB0557](#).
5. Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 12. července 2011, *L'Oréal SA a další v. eBay International AG a další*, [C-324/09](#), ECLI:EU:C:2011:474, [62009CJ0324](#).
6. Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 18. října 2011, *Realchemie Nederland BV v. Bayer CropScience AG*, [C-406/09](#), ECLI:EU:C:2011:668, [62009CJ0406](#).
7. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 24. listopadu 2011, *Scarlet Extended SA v. Société belge des auteurs, compositeurs et éditeurs SCRL (SABAM)*, [C-70/10](#), ECLI:EU:C:2011:771, [62010CJ0070](#).
8. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 16. února 2012, *Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers CVBA (SABAM) v. Netlog NV*, [C-360/10](#), ECLI:EU:C:2012:85, [62010CJ0360](#).
9. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 19. dubna 2012, *Bonnier Audio AB a další v. Perfect Communication Sweden AB*, ECLI: EU:C:2012:219, [62010CJ0461](#).
10. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 15. listopadu 2012, *Bericap Záródástechnikai Bt. v. Plastinnova 2000 Kft.*, [C-180/11](#), ECLI:EU:C:2012:717, [62011CJ0180](#).
11. Usnesení Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 7. března 2013, *Eva-Maria Painer v. Standard VerlagsGmbH a další*, [C-145/10 REC](#), ECLI:EU:C:2013:138, [62010CO0145](#).
12. Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 27. března 2014, *UPC Telekabel Wien GmbH v. Constantin Film Verleih GmbH and Wega Filmproduktionsgesellschaft mbH*, [C-314/12](#), ECLI:EU:C:2014:192, [62012CJ0314](#).
13. Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 10. dubna 2014, *ACI Adam BV a další v. Stichting de ThuisKopie, Stichting Onderhandeligen ThuisKopie vergoeding*, [C-435/12](#), ECLI:EU:C:2014:254, [62012CJ0435](#).
14. Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 3. září 2014, *Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW v. Helena Vandersteen a další*, [C-201/13](#), ECLI:EU:C:2014:2132, [62013CA0201](#).
15. Rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 16. července 2015, *Coty Germany GmbH v. Stadtsparkasse Magdeburg*, [C-580/13](#), ECLI:EU:C:2015:485, [62013CJ0580](#).
16. Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 16. července 2015, *Diageo Brands BV v. Simiramida-04 EOOD*, [C-681/13](#), ECLI:EU:C:2015:471, [62013CJ0681](#).
17. Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 4. února 2016, *Youssef Hassan v. Breiding Vertriebsgesellschaft mbH*, [C-163/15](#), ECLI:EU:C:2016:71.

18. Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 17. března 2016, *Christian Liffers v. Producciones Mandarina SL, Mediaset España Comunicación SA, dříve Gestevisión Telecinco SA*, [C-99/15](#), ECLI:EU:C:2016:173, [62015CJ0099](#).
19. Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 22. června 2016, *Thomas Philipps GmbH & Co. KG v. Grüne Welle Vertriebs GmbH*, [C-419/15](#), ECLI:EU:C:2016:468.
20. Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 7. července 2016, *Tommy Hilfiger Licensing LLC a další v. DELTA CENTER a.s.*, [C-494/15](#), ECLI:EU:C:2016:528, [62015CJ0494](#).
21. Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 28. července 2016, *United Video Properties Inc. v. Telenet NV*, [C-57/15](#), ECLI:EU:C:2016:611, [62015CJ0057](#).
22. Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 15. září 2016, *Tobias Mc Fadden v. Sony Music Entertainment Germany GmbH*, [C-484/14](#), ECLI:EU:C:2016:689.
23. Rozsudek Soudního dvora (devátého senátu) ze dne 18. ledna 2017, *NEW WAVE CZ, a.s. v. ALLTOYS, spol. s r. o.*, [C-427/15](#), ECLI:EU:C:2017:18.
24. Rozsudek Soudního dvora (pátého senátu) ze dne 25. ledna 2017, *Stowarzyszenie "Oławska Telewizja Kablowa" w Oławie v. Stowarzyszenie Filmowców Polskich w Warszawie*, [C-367/15](#), ECLI:EU:C:2017:36, [62015CN0367](#).

Probíhající soudní řízení:

Synthon, [C-644/16](#) – žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Hoge Raad der Nederlanden (Nizozemsko) dne 15. prosince 2016, *Synthon BV v. Astellas Pharma Inc.* (článek 6 směrnice IPRED).

Bastei Lübbe, [C-149/17](#) – žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Landgericht München I (Německo) dne 24. března 2017, *Bastei Lübbe GmbH & Co. KG v. Michael Strotzer* (čl. 3 odst. 2 směrnice IPRED).

SNB-REACT, [C-521/17](#) – žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Tallinna Ringkonnakohus (Estonsko) dne 1. září 2017.